

๑๕๗

อาจารย์มารหวนภพ 4 仙台有树

วงช้างจายวง 狂上加狂

เขียน

กอล์ฟ

แปล

Leila

ปก

การอ่านดีจากรากศัพท์ที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

ขณะที่คิดว่าหากสามารถส่งพหุวิญญาณกลับคืนที่เดิมได้ ปัญหาทุกอย่างก็จะคลี่คลาย แต่ดูเหมือนเรื่องราวจะมีได้ง่ายดายเช่นนั้น เมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดเหมือนกำลังดำเนินไปตามการสมคบคิดของใครบางคน ใครคือผู้อยู่เบื้องหลัง และจุดประสงค์ที่แท้จริงคืออะไรกันแน่ เป็นเรื่องที่ **ซูอิสุย** และ **ทรานทราน** ยังคงต้องหาคำตอบ เวลาเดียวกัน ความรักของทั้งคู่ก็ยังคงต้องผ่านบททดสอบอีกมากมาย บางทีจุดก่อกำเนิดของเหตุการณ์ทั้งหมดอาจเริ่มมาจาก “วาสนาเคราะห์” สุดท้ายทั้งคู่จะยุติวิบากกรรมครั้งนี้ได้อย่างไร

๑๖๗

โจวเฟยฮวา ฟังแล้วซาพรีต หยิกแก้มนุ่มน้มของทรานหฺร่าน พลังเอ่ย “หากเจ้าเป็นบุรุษ ปากหวานๆ เช่นนี้ต้องล่อลวงแม่นางหลายคน จนมอบหัวใจให้เจ้าเป็นแน่!”

ยามที่นางเอ่ยถึงชูอวี้ น้ำเสียงยังคงผ่อนคลาย

จิ้งเฟยในยามนี้หลุดพ้นจากสภาพจิตใจอันขมขื่นไม่อาจบรรยาย อย่างเมื่อครั้งที่อยู่ในวังหลวงแล้ว คนเราเมื่อได้ออกมาอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน กว้างใหญ่ไพศาลนานเข้า จิตใจย่อมหลงไหลอิสระเสรี ไหนเลยจะยอมกลับไป เป็นนกในกรงอีก

ต่อให้ในใจโจวเฟยฮวายังหลงเหลือความรักใคร่ในกาลก่อนกับชูอวี้ อยู่บ้าง แต่นางก็ไม่ยินดีจะกลับไป อีกทั้งบิดานางก็ยื่นกรานต่อเบื้องบน อย่างแข็งขันว่านางตายไปแล้ว นางยิ่งไม่อาจกลับไปและทำให้บิดาต้องเป็น กังวลอีก

พูดเรื่องน่าหงุดหงิดของตนจบ โจวเฟยฮวากลับอยากรู้เรื่องราว ของทรานหฺร่านในช่วงนี้มากกว่า

ตอนที่นางจากไป ชูอวี้ส่ายใช้ร่างของตนเองฝึกพิรุณญาณไว้ ทำให้ เขามีอารมณ์รุนแรงผิดปกติ

ตอนนี้ได้ยื่นทรานหฺร่านแล้วว่าพวกเขาส่งพิรุณญาณกลับคืนไปแล้ว เช่นนั้นชูอวี้ส่ายก็น่าจะกลับเป็นปกติแล้ว ทว่าตอนที่เขาเห็นนางเมื่อครั้ง กลับมี

ท่าที่เมินเฉย สุดท้ายยังนิ้วหน้าถามนางว่า “ข้ารู้จักเจ้าด้วยหรือ” โจวเพยฮวา ถึงกับอึ้งไปเล็กน้อย รู้สึกว่าสมองของซู้อี้สู่ยเหมือนจะยังไม่ค่อยแจ่มชัดนัก

เรื่องนี้หากให้อธิบายก็ยาวมาก หวานหฺวานจึงถามโจวเพยฮวาว่านางวังหรือยัง ก่อนจะเริ่มเล่าตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออกจากแดนอิน และซู้อี้สู่ยถูกยันต์ชำระวิญญาณสะกดไว้

โจวเพยฮวาจากที่แรกที่นอนฟังอยู่ลุกขึ้นมาหนึ่งตัวตรง พอได้ยินว่าซู้อี้สู่ยล้มไปโดยสิ้นเชิงว่าตนเองเคยชอบมุซิงเกอ นางก็อดแค้นเสียงเยาะหยันไม่ได้ “สมัยที่ข้าคบหากับซิงเกอ เขาเคยแสดงอารมณ์ฉุนเฉียวกับซิงเกอเพราะซูอี้จิงจริงๆ ที่แท้ก็คิดไม่ซื่อกับอาจารย์ตนเองตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว นี่พอตัวเองไม่ได้เลยคิดจะทำลายให้สิ้น สุดท้ายจึงทำร้ายมุซิงเกอใช่หรือไม่”

หวานหฺวานเห็นว่าตนจำเป็นต้องชี้แจงแทนซู้อี้สู่ย จึงเอ่ย “มิใช่เช่นนั้น อันที่จริงเป็นเพราะในอดีตมุซิงเกอตั้งต้นจะเปลี่ยนชะตากรรมของซู้อี้สู่ยให้ได้ นางไม่ต้องการให้เขากลายเป็นบุตรมารผู้นำภัยพิบัติมาสู่โลกมนุษย์ จึงทำให้เกิดความเข้าใจผิดกัน”

โจวเพยฮวาไม่เชื่อ พุดเสียงเย็นชา “เจ้านี้เหตุใดถึงได้เหมือนมุซิงเกอนักนะ เอาแต่จะแก้ต่างแทนเขา”

เอ่อ...เรื่องนี้ หวานหฺวานคิดว่าหากตอนนี้นางยอมรับว่าตนคือมุซิงเกอ ด้วยนิสัยของโจวเพยฮวา คงจะคว่ำกระบี่ขึ้นมาพาดคอนาง ถามนางว่าสมคบคิดอะไรกับซู้อี้สู่ยอยู่เป็นแน่

ดังนั้นหวานหฺวานจึงตัดสินใจว่า เรื่องที่น่าตกใจเช่นนี้ รอให้ถึงโอกาสที่เหมาะสมค่อยบอกจะดีกว่า

แต่นางอยากรู้เหลือเกินว่าชาติก่อนตนกับโจวเพยฮวารู้จักกันได้อย่างไร พอพูดถึงอดีต โจวเพยฮวาก็สะท้อนใจ

“ตอนนั้นหวังเยี่ยก่อกบฏ สร้างความวุ่นวาย ซูอี้สู่ยอายุน้อย ไม่อาจยืนหยัดด้วยตนเองเพียงลำพังในราชสำนักได้ ส่วนบิดาข้ายามนั้นมีจุดยืนเป็นกลาง เดิมก็ไม่ได้ต้องการเข้ามาพัวพันกับการขับเคี่ยวภายในราชวงศ์อยู่แล้ว มีครั้งหนึ่งซูอี้สู่ยไม่ระวังเปิดเผยร่องรอยของตนจนถูกลอบสังหาร เผอิญตอนนั้นข้าอยู่ในเหตุการณ์ มีสตรีชุดแดงคนหนึ่งเหาะลงมาจากฟ้า มาช่วยซูอี้สู่ยไว้ เราจึงได้รู้จักกันด้วยเหตุนี้ ต่อมามุซิงเกอโน้มน้าวให้บิดาข้า

สนับสนุนซูอี่ ส่วนซำก็เป็นองค์กร์ของเทพีสงครามในกองทัพ”

หฺรานหฺรานฟังแล้วพึมพำกับตัวเอง “ซำคิดไม่ออกเลยว่าโชคชะตาแบบใดกันที่ทำให้ซำ...ทำให้นาง กล้าเสี่ยงในสิ่งที่ได้หฺล้าไม่ยอมรับ และต้องการแก้ไขเปลี่ยนแปลงทุกอย่างไปโดยสิ้นเชิง”

โจวเฟยฮวาเองก็ถอนหายใจ สิ่งที่มีมุซิงเกอทำในครั้งนั้น ไม่เพียงเปลี่ยนแปลงดวงชะตาหวงตี้ของซูอี่สู่ย แต่ยังเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของนางกับซูอี่ด้วย

โจวเฟยฮวาพูดเสียงเบา “ดูเหมือนในอดีตมุซิงเกอจะได้เห็นความลับสวรรค์ที่มนุษย์ไม่ควรได้เห็น ลักษณะของซูอี่สู่ยมีความชั่วร้ายเหมือนโจ้วหวัง¹ ดวงชะตาเช่นนี้สามารถครองได้หฺล้าและกลายเป็นประมุขสูงสุดเหนือเก้าชั้นฟ้า แต่สุดท้ายย่อมมีจุดจบที่โดดเดี่ยวน่าเวทนา นางเคยบอกว่าทุกคนในโลกต่างคิดว่านางต้องการกอบกู้ได้หฺล้าเพื่อสั่งสมชื่อเสียงบารมี แต่นางรู้ดีว่าที่ตนทำไปเพราะต้องการช่วยเหลือคนเพียงคนเดียว...”

หฺรานหฺรานฟังเสียบๆ เมื่อก่อนนางยังไม่เข้าใจความคิดจิตใจของตนเองในชาติก่อน แต่ตอนนี้เริ่มจะเข้าใจแล้ว

ซูอี่สู่ยที่สูญเสียความทรงจำไปบางส่วนยังทำตัวแปลกแยก เย็นชา และโยโสโอหังถึงเพียงนี้ ดังนั้นก็นึกภาพออกเลยว่าในชาติก่อน ซูอี่สู่ยซึ่งตกเข้าไปอยู่ในวังวนแห่งการแย่งชิงอำนาจจะมีที่อยู่มากเพียงใด

ในอดีตเขาเต็มใจชักนำพวิญญาณเข้าสู่ร่างกายตนเอง เพราะต้องการยืมพลังของพวิญญาณ แต่ก็ไม่ต้องการถูกมันควบคุมโดยสมบูรณ์ ต้องทนต่อความเจ็บปวดทรมานจากการถูกฉีกกระชากวิญญาณ หากไม่มีใครช่วยเขา เขามีต้องลอยอยู่กลางทะเลทุกข์ไร้สิ้นสุดหรือ

นึกถึงห้องลับในคฤหาสน์ของซูอี่สู่ยในเมืองหลวง รอยขีดข่วนบนผนังมากมายที่น่าตกใจเหล่านั้น ทำให้เข้าใจได้ว่าเขาต้องแบกรับความเจ็บปวดมากมายเพียงใด

¹จักรพรรดิองค์สุดท้ายของราชวงศ์ซาง เดิมเป็นผู้มีความสามารถและสติปัญญาเป็นเลิศ แต่ภายหลังลุ่มหลงลฺงสุรานารี ถึงขั้นสร้างสระสุราปาเนื้อเพื่อปรนเปรอตนเอง ทั้งยังมีนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต กลายเป็นทรราช จนทำให้ราชวงศ์ล่มสลาย

แม้ตอนนี้ชูอี้สู่ยจะแค้นที่มู่ซิงเกอเปลี่ยนดวงชะตาของเขา แต่หากทรานหฺร่านต้องเผชิญหน้ากับทางเลือกเช่นนี้ นางก็คงทำเหมือนมู่ซิงเกอโดยไม่ลังเล...

พอเล่าถึงเรื่องในอดีต โจวเฟยฮวาพลันนึกถึงเรื่องที่มู่ซิงเกอเคยพูดกับนางได้ “แต่ครั้งหนึ่งนางเคยพูดกับข้าเรื่องหนึ่งอย่างไม่มีหัวไม่มีท้าย นางบอกว่าจู่ๆ ฤกษ์แจล็บสู่แดนอินก็มาอยู่ในมือนางกับชูอี้สู่ย เรื่องนี้ออกจะแปลก... เคยมีคนล่องรู้ลิขิตสวรรค์เช่นเดียวกับนาง...”

ทรานหฺร่านผุดลุกขึ้นนั่ง ถามว่า “เป็นผู้ใด แล้วเขาล่องรู้ลิขิตสวรรค์จากที่ใด?”

โจวเฟยฮวาส่ายหน้า “ตอนนั้นซิงเกอไม่ยอมพูดอะไรมาก บอกเพียงว่าหากข้ารู้เยอะเกินไปจะชักนำภัยมาสู่ตัวได้...”

เล่าถึงตรงนี้ โจวเฟยฮวาก็ถอนหายใจ “ข้าเคยถามมู่ซิงเกอ แต่นางกลับบอกว่าจำไม่ได้แล้ว”

ทรานหฺร่านนึ่วหน้า “มู่ซิงเกอ? ท่านพบนางเมื่อใด?”

โจวเฟยฮวาตอบ “เมื่อก่อนนี้เอง ข้าพาคนไปขนปูนขาวที่นอกตำบลละแวกนี้ บังเอิญเจอนางที่นอกตำบลหู่ซี นางกำลังพาเหล่าศิษย์ไปจับตัวศิษย์ทรยศในตำบล ได้ยินว่าหวังซู่จื่อศิษย์ของนางถูกลัทธิมารล่อลวงลอบพาศิษย์ที่นางรับเข้ามาใหม่หนีไปหลายคน ดังนั้นนางจึงไล่ตามมาถึงที่นี่เพื่อลงโทษศิษย์ทรยศ”

ทรานหฺร่านเบิกตากว้าง “เช่นนั้นนาง...เจอตัวพวกเขาหรือไม่?”

โจวเฟยฮวา “น่าจะอีกไม่นานแล้ว ตอนนางบอกลาข้าอย่างเร่งรีบมีคนมารายงานพอดี เหมือนจะพบเบาะแสบางอย่าง แต่ข้าบอกนางว่าข้าอาศัยอยู่ในหมู่บ้านฉงจี หากนางมีเวลาก็คงแวะมาหาข้ากระมัง...”

ทรานหฺร่านรู้ว่าคืนนี้ไม่อาจหลับได้เสียแล้ว เวลากระชั้นชิด หากไม่ไปช่วย เกรงว่าหวังซู่จื่อศิษย์คนดีของนางผู้เป็นเทพเจ้าแห่งโซคลามจะต้องถูกมู่ทรานอู่ซึ่งสวมรอยเป็นนางทำร้ายแน่

ทรานหฺร่านลุกออกไปทันที รีบไปเคาะหน้าต่างห้องของชูอี้สู่ยที่อยู่ข้างๆ

โจวเฟยฮวาตามออกมาเช่นกัน ถามด้วยความงุนงง “เจ้าจะทำอะไรจะพาชูอี้สู่ยไปหาเรื่องมู่ซิงเกอหรือ?”

ทรานหว่านไม่อาจปิดบังได้อีกต่อไป ไม่สนแล้วว่าโจวเฟยฮวาจะแยกแยะได้หรือไม่ บอกนางไปตามตรง “ท่านเคยสงสัยบ้างหรือไม่ว่ามุซิงเกอในตอนนี่ยังเป็นมุซิงเกออยู่หรือไม่ ตอนนั้นต้นกำเนิดใหม่ติดผลสองผล...”

พุดจบ นางก็กระตุกชายเสื้ออาจารย์ “ศิษย์พี่ของท่านกำลังเดือดร้อน ท่านจะไปกับข้าหรือไม่”

ซู้อีสู่ยไม่ค่อยมีมิตรภาพกับศิษย์พี่ศิษย์น้องเหล่านั้นของเขานัก ยามนี้เห็นทรานหว่านออกตัวปกป้องคนโง่มพวคนั้นเหมือนแม่ไก่ปกป้องลูกเจี๊ยบ เขาก็รู้สึกไม่ค่อยเห็นด้วยจริง ๆ

แต่เขามีได้พุดอะไร ถึงอย่างไรการเดินทางมาครั้งนี้ของทั้งคู่ก็เพื่อมาสืบหาร่องรอยของมุหฺรานอู่ ในเมื่อมีเบาะแสแล้ว ก็ควรต้องไปตรวจดูให้รู้ชัด

ขณะที่จะออกจากหมู่บ้าน ซู้อีสู่ยยื่นแขนออกไปวาดวงเวทครอบหมู่บ้านเอาไว้ บอกกับโจวเฟยฮวาว่า “ข้าสร้างปราการทิพย์ไว้ที่นั่นแล้ว ประตูใหญ่ของหมู่บ้านสามารถเข้าออกได้ตามปกติ แต่หากเป็นคนที่สถานะไม่แจ่มชัดห้ามให้เข้าไปเด็ดขาด หากไม่แล้วปราการทิพย์จะเสื่อม”

พุดจบ ทั้งสองก็หายวับไปตามๆ กันท่ามกลางความมืด ทั้งโจวเฟยฮวายืนงออยู่กลางสายลมราตรีคนเดียว คิดถึงคำพุดที่ทรานหว่านทิ้งไว้

นางหมายความว่าอะไรกันแน่...

จากที่โจวเฟยฮวาบอก นางเจอมุหฺรานอู่ระหว่างพาดคนในหมู่บ้านไปซื้อปูนขาว ถ้าเช่นนั้น เวลานั้นมุหฺรานอู่ก็น่าจะอยู่ในตำบลหูซี

เมื่อมาถึงตำบลหูซีซึ่งอยู่ใกล้กับหมู่บ้านหงฉิงก็เป็นยามดึกสงัด ในตำบลไม่มีแม้แต่คนตีเกราะบอกโมงยาม

ทั้งสองใช้วิชาตัวเบากระโดดข้ามกำแพงเมือง ทรานหว่านหลับตานิ่งฟัง นอกจากเสียงกรนของชาวบ้านตามบ้านเรือนและเสียงร้องไห้ของแก๊งกลางดึกของเด็กเล็กๆ แล้ว ก็ไม่ได้ยินเสียงน่าสงสัยใดๆ

แบบนี้จะค้นหาอย่างไร

ซู้อีสู่ยกลับเอ่ยขึ้นว่า “เจ้ากับนางต่างก็เป็นผลที่หล่นจากต้นกำเนิดใหม่เหมือนกัน เพียงแต่ร่างกายนางไม่มีกลิ่นอายเม็ดพลังของข้ามากนัก ข้าเองก็หานางไม่เจอ เจ้าลองดูว่าจะหาวิธีสัมผัสถึงตัวตนของนางในระยะเวลาใกล้ๆ

ได้หรือไม่”

ทรานหฺร่านเข้าใจความหมายของซุอิ์สูย แต่จะให้นางสัมผัสถึงตัวตนของมู่ทรานอู๋ในยามนี้ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนการพยายามเชื่อมโยงจิตกับพี่น้องที่พลัดพรากจากกันไปนาน

ทว่าต่อให้ใช้ศาสตร์ลับไม่ได้ ก็ยังมีหนทางอื่นอยู่ นางเดาได้ว่าเหตุใดหวังซุ่ยจือจึงมาที่นี่

เขามีกิจการกระจายอยู่ทั่วหล้า แต่ที่ค่อนข้างห่างไกลเห็นทีจะเป็นร้านค้าแถบแม่น้ำทางใต้นี้ ตอนที่เขาพาพวกเด็ก ๆ จากไปอย่างเร่งร้อนจะต้องคิดถึงที่ปักหลักของพวกเด็ก ๆ เป็นอันดับแรกแน่

เด็ก ๆ เหล่านี้ยังเล็กนัก ไม่อาจปกป้องตัวเองได้ ต่อให้มอบเงินให้พวกเขาก็ยากจะเอาชีวิตรอดต่อไปได้ในระยะยาว ดังนั้นเขาน่าจะส่งเด็กเหล่านี้ไปเป็นลูกจ้างฝึกหัดในร้านค้า เรียนรู้ทักษะวิชาเพื่อที่วันหน้าจะหาเลี้ยงตัวเองได้

เมื่อคิดเช่นนี้ก็มิมีทิศทางแล้ว ขอเพียงดูป้ายที่แขวนอยู่หน้าร้านรวงต่าง ๆ หากเห็นร้านที่แขวนป้ายซานซีหวัง ก็สามารถเกาะประตูสอบถามดูได้ กิจการที่ใหญ่ที่สุดของหวังซุ่ยจือในแถบนี้คือร้านขายข้าวสาร

เมื่อพวกเขากระโดดลงจากหลังคามาอยู่หน้าร้านที่แขวนป้ายว่า “ซานซีหวังค้าข้าว” ยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ที่ปิดสนิท ก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายผิดปกติ

หน้าประตูติดป้ายว่า “หยุดห้าวัน” เดิมเป็นร้านค้าข้าว แต่กลับได้กลิ่นคาวปลาเหม็นคุ้งไสยมาเป็นระยะ ที่รอยแยกของประตูยังมีน้ำไหลซึมออกมาตลอดเวลา

ซุอิ์สูยกับทรานหฺร่านหันไปสบตากันเล็กน้อย จากนั้นกระโดดขึ้นไปบนหลังคาพร้อมกัน ยกแผ่นกระเบื้องบนหลังคาขึ้นมา แล้วมองลงไป

อาศัยแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมาเหนือคิระชะ พวกเขาเห็นคนจำนวนหนึ่งถูกมัดตอกอยู่กับเสาภายในร้าน เมื่อมองดูดี ๆ ดูเหมือนหลายคนจะยังเป็นเด็กด้วย

ซุอิ์สูยกระโดดนำลงไปก่อน ทรานหฺร่านตามลงไปติด ๆ เมื่อกระโดดลงไปแล้ว ภายในร้านยังคงเงียบกริบ คนเหล่านั้นก้มหน้านิ่ง ดูแปลกขบถ

รอนจนซู้สู้อยกฝ่ามือขึ้นจุดไฟพิเศษ หรณหฺรณถึงมองเห็นใบหน้าของคนที่ถูกมัดไว้อย่างชัดเจน แล้วก็อดสูดหายใจเอือกด้วยความตระหนกไม่ได้

คนที่แต่งตัวเหมือนลูกจ้างร้านเหล่านี้ ใบหน้าที่หลับสนิทถูกปกคลุมด้วยเกิลต์สีน้ำเงิน หรณหฺรณจำได้ว่าหลายคนเป็นพวกเด็ก ๆ ที่หนีหมู่หรณอู่มา ส่วนบุรุษหมวดเครายาวที่ล่าตัวเริ่มมีเกิลต์ผุดขึ้นมาก็คือหวังซู่จือ

บนร่างของคนเหล่านี้ถูกปกคลุมด้วยน้ำเมือกสีเขียวเหนียวเหนอะแผ่กลิ่นคาวคละคลุ้งออกมา ใต้เท้าของพวกเขามีน้ำไหลออกมาไม่หยุดกระจายเงินองไปทั่วพื้นในร้าน

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกอาคมเข้าเสียแล้ว ร่างกายกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลง

หรณหฺรณรีบล้วงลูกกลอนชำระจิตที่ตนหลอมเองออกมายัดใส่ปากหวังซู่จือ ใช้ฝ่ามือโคจรลมปราณกลางอากาศ กระตุ้นฤทธิ์ลูกกลอนนั้น

หวังซู่จือส่ายกลมหายใจ ผืนสีมตาขึ้นมาได้เล็กน้อย พอเห็นหรณหฺรณชัดเจนก็รีบร้องบอกสั้น ๆ “แม่นางเซวีย รีบไปจากที่นี่!”

หรณหฺรณปลอบเขา “ไม่ต้องกลัว ข้ามาช่วยพวกท่าน!”

ได้ยินเช่นนั้น หวังซู่จือก็น้ำตาคลอ “อาจารย์ข้า...นางเสียสติไปแล้ว! นางสมคบลัทธิมารที่ไม่รู้ที่มาที่ไป พอพวกเขาบุกเข้ามาในร้านข้าวสารก็ร้ายคำสาปใส่พวกเราและจับเรามาได้ โอ...อาจารย์บอกว่า คนที่ทรยศนางจะต้องทรمانยิ่งกว่าตาย อีกไม่นานเราจะกลายเป็นอสูรน้ำ กลายเป็นอาวุธสังหารผู้คน...น่าเสียดาย พลังพิเศษของข้าสามารถมองเห็นประตูกเกิดและประตูกตายของผู้อื่นได้ แต่กลับไม่รู้ว่าดาบนั้นจะกลายเป็นที่ฝังศพของตัวเอง... ร่างกายข้าเริ่มเปลี่ยนแปลงแล้ว บางทีอีกไม่ช้าข้าอาจสูญเสียสติล้มป้ชัญญะ... ข้าไม่อยากทำร้ายใคร แม่นางเซวียได้โปรดเมตตา ช่วยให้ข้าได้หลุดพ้นด้วยเถอะ เพียงแต่เด็ก ๆ เหล่านี้ก็ยังคงถูกข้าทำร้ายอยู่ดี ข้าคงได้แต่ขอใช้ให้พวกเขาด้วยชีวิตในชาติหน้าแล้ว!”

หรณหฺรณหยิบลูกกลอนชำระจิตออกมาอีก แบ่งให้ลูกจ้างในร้านและพวกเด็ก ๆ กิน จากนั้นเอ่ยว่า “ยังไม่ถึงตอนสุดท้าย เหตุใดต้องพุดจาไม่เป็นมงคลเช่นนี้เล่า อาคมเจ็ดร้ายกลายร่างนี้อาศัยความโลภของมนุษย์

เป็นตัวหลอเลียง ท่านเป็นคนดี ต้องเชื่อมั่นสิว่าจะควบคุมอาคมร้ายนี้ไม่ให้แพร่กระจายได้ ก่อนที่เราจะหาหนทางแก้ไขได้ ท่านต้องอดทนไว้!”

ระหว่างที่พวกเขาคุยกัน ซู้อี่สูยเดินสำรวจทั่วร้านอย่างรวดเร็ว ด้านหลังร้านเชื่อมต่อกับคูเมือง เพื่อให้เรือชนข้าวสารเข้ามาจอดเทียบได้สะดวก เวลานั้นประตูหลังเปิดแง้มครึ่งหนึ่ง

เหตุที่ไม่มีคนเฝ้าอยู่ตรงนี้เพราะพวกเขาแขวนป้ายปิดร้านที่หน้าประตูร้านข้าวสาร ถึงเวลาเมื่อคนในร้านกลายร่างโดยสมบูรณ์ คนที่กลายร่างเหล่านี้ก็จะถูกยันต์ชั่วร้ายบงการให้กระโดดลงไปในน้ำ เตรียมทำตามคำสั่ง

เมื่อคนที่เหลือฟื้นขึ้นมา ต่างตกใจกับสภาพของตนเองจนร้องเสียงหลงหวังซู่จื่อหัวไว เกรงว่าเสียงโหวกเหวกจะดึงดูดเพื่อนบ้านข้างเคียงให้มาที่นี่ จึงสั่งให้ทุกคนเงียบ ห้ามร้องเอะอะโวยวาย ซู้อี่สูยใช้พลังดึงน้ำจากแม่น้ำมาชะล้างเมือกสีเขียวเหนียวเหนอะที่เคลือบบนร่างของพวกเขา หลังจากแก้มัด

ให้พวกเขาแล้ว ก็เห็นรอยสักอักขระยันต์สีแดงชาดบนแผ่นหลังของพวกเขา เห็นทีนี่จะเป็นสาเหตุที่ทำให้ร่างกายของพวกเขาเกิดการเปลี่ยนแปลง ทว่าเรื่องถอนยันต์มิใช่สิ่งที่หรรษาและซู้อี่สูยเชี่ยวชาญ ยังคงต้องตามเข็มนาฬิกาช่วยเหลือ

หลังจากช่วยทุกคนไว้ได้แล้ว หรรษาหรรษาตัดสินใจจะพาพวกเขาไปอยู่ในถ้ำนอกหมู่บ้านฉงฉิงก่อน

หลายวันมานี้พวกเขาบ้านหวาดกลัวอสูรน้ำยิ่งนัก หากเห็นสภาพครึ่งผีครึ่งคนของพวกเขาในตอนนี้ เกรงว่าคงกรูกันออกมาใช้ไม้ทุบตีพวกเขาจนตายแน่

ไม่รู้ว่ามีหรรษาอยู่เคียงแค่นที่หวังซู่จื่อทรยศหรืออย่างไร จึงมิได้สั่งหารเขาทันที แต่ใช้วิธีการชั่วร้ายเช่นนี้ทรมานคน

หรรษาหรรษาคิดถึงกลุ่มคนที่อยู่ข้างกายหรรษาอยู่ในตอนนี้ ดูแล้วน่าจะเป็นคนของลัทธิฟานเทียน บางทีอาจเป็นเพราะพวกเขาร้อนใจอยากสร้างอสูรน้ำจำนวนมากเพื่อขยายความแข็งแกร่งให้ตนเอง ดังนั้นจึงไม่ปล่อยคนที่สามารถใช้งานได้ไปแม้แต่คนเดียว

คิดถึงอสูรน้ำเหล่านั้นที่เจอในแม่น้ำ ล้วนเป็นชาวประมงที่หายสาบสูญไป เห็นได้ชัดว่านั่นยังไม่มากพอ ต่อให้นับรวมคนในร้านข้าวสารด้วย ก็ยังไม่ถือว่า

มากอยู่ดี

หากเป็นเช่นนี้ มู่หรานอู่จะทำเหมือนที่เท่ากับร้านข้าวสารที่ถูกปิด
ร้ายอาคมใส่คนมากขึ้นอีกหรือไม่

หรานหรานคิดว่าหากตนเป็นมู่หรานอู่ จะเลือกเป้าหมายที่ใดดี

พอคิดเช่นนั้น หัวใจนางก็กระตุบอย่างห้ามไม่อยู่ นึกถึงชาวบ้าน
ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านฉยงฉี

หมู่บ้านนั้นตั้งอยู่ห่างไกล ในละแวกใกล้เคียงไม่มีหมู่บ้านหรือย่าน
การค้าใดๆ หากปิดหมู่บ้านและทำให้คนทั้งหมู่บ้านกลายเป็นร้าง น่ากลัวว่า
คงไม่มีผู้ใดรู้ในช่วงเวลาสั้นๆ

ซู้อี้สูยคิดถึงจุดนี้เช่นกัน หลังจากตรึกตรองครุ่นหนึ่งจึงเอ่ยเสียงเรียบ
“ข้าไม่ควรเหลือประตูไว้ให้คนในหมู่บ้าน ไม่รู้ว่าสหายรักในวันวานของ
เจ้าคนนั้นจะเชื่อคำพูดของเจ้าหรือไม่”

หากนางเชื่อคำพูดหวานหูของมู่หรานอู่ เปิดประตูหมู่บ้านให้อีกฝ่าย
น่ากลัวว่าชาวบ้านทั้งหมดคงต้องรับเคราะห์

ในความเป็นจริง หลังจากซู้อี้สูยกับหรานหรานออกจากหมู่บ้านได้ไม่นาน
มู่หรานอู่ก็พาคนชุดไปยังหมู่บ้านฉยงฉีภายในคืนนั้น

เนื่องจากต้องเผ่าระวังอสูรน้ำ ตอนกลางคืนจึงมีคนในหมู่บ้าน
ผลัดเวรกันเฝ้าอยู่ตลอด แต่คนเฝ้าประตูที่ติดตามโจวเฟยฮวาไปชนปูนขาว
จำมู่หรานอู่ได้ ครั้นเห็นนางมาเยือนก็ไม่ตั้งใจสงสัย เตรียมจะเปิดประตู
หมู่บ้านทันที พาดไม้กระดานให้คนเข้ามา

มู่หรานอู่ยืนอยู่หน้าทางเข้าหมู่บ้านอย่างสบายใจ มองคูน้ำที่โรย
ปูนขาวไว้เต็มอย่างค่อนข้างดูแคลน จากนั้นกวาดตามองสภาพโดยรอบ
อย่างไม่กระโตกกระตาก

เป็นดังเช่นที่หรานหรานคาดเดา นางพึงพอใจพื้นที่ห่างไกลนี้มาก
ต่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับคนทั้งหมู่บ้าน พวกเขาไม่สามารถติดต่อกับ
โลกภายนอกได้ชั่วคราว

ด้วยไมตรีระหว่างมู่ชิงเกอกับโจวเฟยฮวา การได้รับความไว้วางใจจาก
โจวเฟยฮวาย่อมเป็นเรื่องง่ายราวกับพลิกฝ่ามือ แม้นางจะบุกเข้าไปในหมู่บ้านได้

โดยตรง แต่จะไม่สบายกว่าหรือหากสามารถควบคุมชาวประมงเหล่านี้ได้ โดยไม่ต้องเปลืองแรง

คิดได้เช่นนี้ มูห์รานอุจึนงยิ้มน้อยๆ เตรียมจะก้าวเข้าไปในหมู่บ้าน

แต่คิดไม่ถึงว่าประตูเฟิงจะแง้มเปิดออกเล็กน้อย กลับถูกมือผลักปิดลงกะทันหัน ที่แท้เป็นโจวเฟยฮวา ไม่รู้ว่านางมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อใด แต่กลับห้ามไม่ให้ชาวบ้านที่อยู่เวรเปิดประตู นางเพียงมองผ่านรั้วกั้นออกไปยังสตรีที่อยู่ข้างนอก มิได้มีท่าทีดีอกดีใจที่ได้พบสหายเก่าแม่แต่น้อย

มูห์รานอุจึนงคิดว่าโจวเฟยฮวาซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่ห่างไกลเช่นนี้ น่าจะไม่วิวเรื่องส่วนตัวที่แท้จริงของนางถูกเปิดโปงบนเขาชื่อเยียน ดังนั้นจึงยิ้มพลางเอ่ยอย่างมั่นใจ “ตอนเจอเจ้าที่นอกตำบลยังไม่ทันได้พูดคุยกัน วันนี้มีเวลาวางข้าจึงแวะมาหาเจ้าที่หมู่บ้านฉงฉี อย่างไรก็ตาม จะไม่เชิญข้าเข้าไปในหมู่บ้านหรือ”

โจวเฟยฮวา “ตอนนั้นเจ้าถามข้าว่าพบหวังชู่ยจือบ้างหรือไม่ ทั้งยังบอกว่าเขาทรยศสำนัก กระทำเรื่องเนรคุณไร้มโนธรรม แล้วตอนนี้...เจ้าหาตัวเขาพบแล้วหรือ”

ดวงตาของมูห์รานอุจึนงฉายแววรำคาญ นางยิ้มตอบว่า “ย่อมต้องเจอแล้วนะสิ ศิษย์ทรยศสำนักเช่นนี้ หากไม่ลงโทษ ย่อมเป็นเยี่ยงอย่างที่ไม่ดีแก่ศิษย์คนอื่น ๆ”

โจวเฟยฮวา “หวังชู่ยจือกระสันอำนาจ ละโมบเงินทอง ในอดีตก่อนเกิดศึกฝานเหยาเขาเคยยกกองบประมาณกองทัพ ศิษย์เนรคุณเช่นนี้ เจ้าคงไม่ปล่อยไปง่ายๆ กระทบ”

มูห์รานอุจึนงว่าในอดีตดูเหมือนหวังชู่ยจือจะเคยยกกองบประมาณกองทัพ จึงเกิดความขัดแย้งกับบิดาของโจวเฟยฮวา ดังนั้นจึงเออออตามคำพูดของนาง เอ่ยอย่างทอดถอนว่า “ข้ารู้ว่าเขาไม่ได้ความ ตอนนั้นเขาก็ต้องรับผลในสิ่งที่ทำลงไป ข้ายอมมีวิธีสั่งสอนเขาเอง...เฟยฮวา เจ้ายังจะตะโกนคุยกับข้าข้ามคูน่านี่อีกนานเท่าใด เปิดประตูให้ข้าเข้าไปได้หรือไม่”

ใบหน้าของโจวเฟยฮวาฉายแววคลุมเครือยากเข้าใจ สุดท้ายนางกุมกำปั้นการะวะพลางเอ่ยอย่างเย็นชา “ดีกมากแล้ว หมู่บ้านมีกฎหมายห้ามเปิดประตูยามวิกาล ข้าเป็นคนนอกไม่สะดวกฝ่าฝืนกฎ เจ้ากลับไปก่อนเถิด

ไว้พรุ่งนี้ข้าค่อยไปหาเจ้าในตำบลเอง”

มู่หฺวานอยู่เดินทางมาครั้งนี้มิใช่เพื่อพบสหายเก่า เมื่อถึงยามเที่ยง วันมะรืนหน้ากลัวว่าลูกจ้างร้านข้าวสารในตำบลรวมทั้งพวกหวังซู่ยจื่อน่าจะ กลายร่างสำเร็จแล้ว ถึงยามนั้น อสูรน้ำกว่าสิบตนพุ่งออกจากร้านข้าวสาร กระโดดลงน้ำ คงจะสร้างความตื่นตระหนกให้คนทั้งตำบล นางย๋อมไม่มีทาง กลับเข้าไปในตำบลอีก

ตอนนี้เป็นเวลาดีกึ่งดึก อีกประเดี๋ยวเมื่อถึงยามชวด ย๋อมเป็นเวลาดี ที่สุดในการใช้ยันต์ ดังนั้นนางจึงไม่ยอมเสียเวลาพูดพล่ามกับโจวเฟยฮวาอีก ทะยานกายข้ามคูน้ำฝ้าเข้าประตูหมู่บ้านทันที

แต่คาดไม่ถึงว่าขณะที่นางเหาะขึ้นไปกลับชนกับปราสาททิพย์ล่องหน ถูกสะท้อนกลับไปทันใด

นับตั้งแต่มู่หฺวานอยู่หล่นจากต้น ต้นกำเนิดใหม่บนยอดเขาเจวียชาน ก็เที่ยวเฉาตายไป นางไม่ได้รับการหล่อเลี้ยงจากต้นกำเนิดใหม่ ยามนี้พลัง จึงสู้แต่ก่อนไม่ได้

หลังจากถูกปราสาททิพย์อันแข็งแกร่งสะท้อนกลับไปก็กระอักโลหิต ออกมา

นางคิดด้วยความตระหนก *ใครกันที่สร้างปราสาททิพย์ทรงพลังไว้ที่นี่ หรือว่า...รู้ล่วงหน้าแล้วว่าข้าจะมา?*

ความจริงแล้วซู่ยจื่อสร้างปราสาททิพย์ขึ้นก่อนจากไป เพื่อป้องกัน อสูรน้ำที่ย้อนกลับมาโจมตี แต่เขายังเว้นช่องว่างจุดหนึ่งไว้ที่ทางเข้าหมู่บ้าน เพื่อให้ชาวบ้านเข้าออกได้ตามปกติ เพราะในระหว่างวันคนในหมู่บ้านยังต้อง ออกไปทำมาหาเลี้ยงชีพข้างนอก การเว้นช่องเข้าออกไว้เพียงจุดเดียวจึงทำให้ ง่ายต่อการเฝ้าระวัง

แต่มู่หฺวานอุ้กลับจะเหาะข้ามรั้วบุกเข้าไป แน่นอนว่าย๋อมต้องถูกแรง สะท้อนจนได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

นางรู้ว่าไม่อาจบุกเข้าไปด้วยกำลัง จึงบีบน้ำตาเอ๋ยตัดพ้อ “เฟยฮวา เจ้าเป็นอะไรไป เจ้าหวาดกลัวอสูรน้ำเหล่านั้นจนแม้แต่สหายเก่าอย่างข้า เจ้าก็ไม่ยอมรับแล้วหรือ”

โจวเฟยฮวาจ้องหน้านางเขม็ง เอ๋ยเน้นทีละคำ “ครั้งนั้นน่าจะมิเพียงข้า

และมุซิงเกอเท่านั้นที่รู้รายละเอียดเรื่องที่หวังซุยจือยกยอกงบประมาณกองทัพ แม้เขาจะชอบทรัพย์สินเงินทอง แต่ก็มีใช้คนละโมบ ครั้งนั้นที่ยกยอกงบประมาณกองทัพเพราะต้องการขัดขวางไม่ให้มุซิงเกอเข้าร่วมสงคราม คนผู้นี้มีพรสวรรค์วิเศษ สามารถมองเห็นโซคลาม ทั้งยังเห็นประตูกิดและประตูดายของผู้คน ดังนั้นเขาจึงมองเห็นว่าพื้นที่บริเวณผานเหยาเป็นประตูดายของมุซิงเกอ จึงใช้อุบายชั้นเลวเช่นนั้น ยอมแบกรับความผิดข้อหาละโมบในทรัพย์สินเพื่อขัดขวางมุซิงเกอไม่ให้เดินทางไปผานเหยาให้ได้...เขาดูไม่ผิดจริง ๆ มุซิงเกอถูกปองร้ายบนเขาเว็ยซานซึ่งอยู่ไม่ไกลจากผานเหยา ตอนนั้นเขายังโทษตัวเองว่าพลังวิชาไม่แก่กล้า จึงมองไม่เห็นตำแหน่งที่เจาะจงกว่านี้ หาไม่แล้วจะต้องช่วยเหลืออาจารย์ได้แน่นอน...”

เอ่ยถึงตรงนี้ โจวเฟยฮวาหยุดพักหายใจครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยรอยยิ้มขึ้น “น่าเสียดายที่เขาไม่รู้ว่ มุซิงเกอ อาจารย์ของเขามีใช้ไม่เชื่อเขา แต่นางตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าต่อให้ตายก็ต้องเปลี่ยนลิขิตสวรรค์ให้ได้ต่างหาก! ตอนนั้นมุซิงเกอเต็มสุรากับข้า ยังยิ้มบอกว่า มีศิษย์กตัญญูเช่นนี้ ชาตินี้ นับว่าไม่เสียชาติเกิดแล้ว น่าเสียดายที่วาสนาระหว่างศิษย์อาจารย์ช่างเบาบางนัก หากมีชาติหน้า นางจะตั้งใจชี้แนะพวกเขาให้บรรลุมหามรรคาให้ได้... แต่ตอนนี้เจ้ากลับตำหนิหวังซุยจือด้วยความโกรธแค้น เพียงเพราะเขาลักพาตัวศิษย์ไม่กี่คนที่เพิ่งเข้าสำนักหนีไป...จิตใจคับแคบเช่นนี้ เจ้าไม่มีทางเป็นมุซิงเกอ!”

ได้ยินเช่นนั้น มุหรานอู่จึงตระหนกกว่าตนเผยพิรุณที่ใด หัวเราะเสียงดังอย่างอดไม่ได้ “พวกเจ้าแต่ละคนเอาแต่พูดว่ามุซิงเกออย่างนั้น มุซิงเกออย่างนี้ เอาเถอะ ข้ารู้ว่านางดีกว่าใครๆ สมบูรณ์แบบจนชวนให้คนหายใจไม่ออกไม่ว่ากับศิษย์หรือกับสหายล้วนไม่มีที่ให้ติ...แต่นางปฏิบัติต่อข้าเช่นไร ทั้งที่ข้าเป็นน้องสาวแท้ๆ ของนาง! ทั้งที่นางรู้ว่าข้าไม่มีคุณสมบัติในการบำเพ็ญพื้นฐานธรรมดาเสียจนไม่เข้าตาใคร แต่กลับตั้งต้นจะลากข้าเข้าประตูแห่งการบำเพ็ญเพียรให้ได้ นับจากนั้นข้าก็ถูกผู้คนหัวเราะเยาะหยันทุกว่าวัน ไม่อาจเงยหน้าขึ้นมาได้อีก!”

มูทรานอู๋ เซ็ดคราบเลือดที่มุ่มปาก เย่อย่างแค้นเคือง “เดิมข้าสามารถแต่งงานมีบุตร ใช้ชีวิตสงบสุขเรียบง่ายไปชั่วชีวิตได้ แต่กลับถูกบังคับให้มาเห็นอีกโลกที่มนุษย์สามารถบรรลุเป็นเซียน พวกเจ้ารู้บ้างหรือไม่ว่าข้ารู้สึกต่ำต้อยเพียงใด ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นเพียงใด ด้วยคุณสมบัติของข้า ยามที่ข้าผสมชาวโพลนและแก่ตัวลง พี่สาวกลับยังคงอ่อนเยาว์งดงาม เห็นหากกลายเป็นเซียนด้วยพลังวัตรที่ใครต่อใครอิจฉา ถึงเวลานั้น ข้ากลับต้องอยู่ในรูลีแดงตามลำพัง ตายอย่างโดดเดี่ยวและสิ้นหวัง! ข้าทำผิดอะไร พี่สาวไม่ได้ตายด้วยน้ำมือข้าเสียหน่อย! เป็นนางเองที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อ ยินดีเอาชีวิตของตนเองไปแลกกับบุตรมารชั่วร้ายซุ้อี่สู่นั่น! ข้าก็แค่อยากเริ่มต้นใหม่และใช้ชีวิตต่อไปให้ดี แค้นนี้ก็ได้หรือ!”

คำพูดตอนท้าย มูทรานอู๋แทบจะตะเบ็งเสียงออกมาอย่างคลุ้มคลั่ง คราบเลือดที่มุ่มปากนางยังคงอยู่ เมื่อถูกขบหนึ้นด้วยคบเพลิงฝั่งตรงข้าม ก็ยิ่งทำให้นางดูน่ากลัวเหมือนมารปีศาจ

โจวเพยฮวาตกใจกับสีหน้าทุกข์ตรมของนาง แม้ในใจจะรู้สึกโกรธ แต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไรดี

เวลานี้อเอง เสียงใสกระฉ่างของสตรีดังมา “หากเจ้าอยากมีชีวิตอยู่ต่อ ย่อมไม่มีใครขัดขวางเจ้า ตอนที่เจ้าหล่นลงมาจากต้นกำเนิดใหม่ ซุ้อี่สู่นี่ก็ได้เปิดโปงเรื่องที่เจ้าถูกขืน แต่เจ้าอยากให้ตนเองได้ดีด้วยการทำร้ายผู้อื่น

เหยียบย่ำศพผู้อื่นเพื่อปีนขึ้นไป นี่มันเหตุผลอะไรสักอะไรกัน”

มูหฺรานอู่หันไปมอง เห็นหฺรานหฺรานเดินออกมาจากในควมมืด ส่วนบุรุษร่างสูงใหญ่ของอาจข้างกายนางก็คือซุ้อี่สู่ย

เขาก็ยังคงตามติดเชวียหฺรานหฺรานเป็นเงาตามตัว? ทั้งที่เด็กสาวผู้นี้รูปโฉมเทียบข้าไม่ได้ นางมีเสน่ห์อะไรถึงล่อลวงให้ซุ้อี่สู่ยหลงนางหัวปักหัวปำ ครั้งแล้วครั้งเล่า

การเอาชนะใจบุรุษที่ยโสเยินชาอย่างซุ้อี่สู่ยเป็นความยึดมั่นอย่างหนึ่งของมูหฺรานอู่หลังจากเกิดใหม่ แต่หฺรานหฺรานที่กลายเป็นคนธรรมดากลับสามารถทำได้โดยไม่เปลืองแรง

มูหฺรานอู่แค้ไต่ยินเสียงนางก็นึกแค้นในใจ เอ่ยเยาะหยัน “ที่แท้ท่านเป็นคนบอกโจวเพยฮวา มิน่าหฺมูบ้านแห่งนี้ถึงได้มีปราสาททิพย์ เป็นเช่นไรที่สาว เก็บบริวารของตนเองกลับมาได้อีกคนแล้ว สมใจท่านหรือไม่”

โจวเพยฮวาไต่ยินก็เบิกตากว้าง มองหฺรานหฺรานอย่างไม่อยากเชื่อที่แท้เด็กสาวที่ถูกชะตากับนางผู้นี้ต่างหาก...คือสหายรักของนาง มูซิงเกอ!

ตอนนี้ซุ้อี่สู่ยไม่มีความอดทนกับตัวปลอมผู้นี้แม้แต่น้อย ยิ่งไต่ยินคำพูดโอหังของนางเมื่อครู่ เขาก็ยิ่งรู้สึกขยะแขยง!

แม้เขาจะลืมนเรื่องราวต่างๆ ไปมากมาย แต่ยังคงจำได้ว่ามูซิงเกอรักใคร่ น้องสาวคนนี้ของนางเพียงใด แต่สิ่งที่ออกจากปากมูหฺรานอู่กลับกลายเป็นว่าทุกสิ่งเป็นความผิดของมูซิงเกอมาตั้งแต่ต้น?

คนเนรคุณเช่นนี้ ข้าทั้งก็ไม่ฆ่าเสียตาย!

คิดเช่นนี้ ซุ้อี่สู่ยจึงโคจรลงปราดน จูโจมมูหฺรานอู่

ผู้ติดตามประหลาดสีหน้าแข็งทื่อที่อยู่ข้างกายมูหฺรานอู่ แต่ละคนฝีมือไม่ธรรมดา ครั้งก่อนตอนซุ้อี่สู่ยประมือกับพวกเขาลั่นตบเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

หัวนับตั้งแต่ประมือกันครั้งนั้นก็ผ่านมาเดือนกว่าแล้ว ระหว่างการเดินทางที่ผ่านมา ซุ้อี่สู่ยฝึกบำเพ็ญแลกเปลี่ยนพลังปราดนร่วมกับหฺรานหฺรานมาตลอด ไม่เพียงพลังวิชาของหฺรานหฺรานที่พัฒนาขึ้น แม้แต่ซุ้อี่สู่ยเองก็เช่นกัน

ระหว่างที่ซุ้อี่สู่ยต่อสู้กับผู้ติดตามทั้งห้า หฺรานหฺรานก็ขึ้นกระบี่เหาะขึ้นไปร่วมต่อสู้ศัตรูพร้อมกับเขา

ข้อดีของการฝึกบำเพ็ญร่วมกันแสดงออกมาทันทีในการต่อสู้อันดุเดือดนี้ สองคนรุกถอยจู่โจมต้านรับได้อย่างสอดประสานราวกับฝ่าแฉด ถึงขั้นไม่ต้องส่งสายตา เพียงชั่วขณะที่โคจรลมปราณก็เดาได้แล้วว่าอีกฝ่ายจะเคลื่อนไหวอย่างไรต่อ

ภายใต้แสงสว่างไสวจากคบไฟในหมู่บ้าน ชุดคลุมยาวและแขนเสื้อกว้างของชายหนุ่มพลิวไหวงามส่งดูจมั่งกรแหวกว่าย ส่วนหญิงสาวเอวบางร่างน้อยเหยียดแขนออกไป ปล່อยและเก็บสายฟ้าได้ตั้งใจนึก ทำเอาผู้คนมองด้วยความตื่นตะลึง ลืมไปโดยสิ้นเชิงว่าตรงหน้าเป็นการต่อสู้ดุเดือดซึ่งเป็นชีวิตตาย

เวลานี้เอง มุหฺรานอยู่ซึ่งหลบอยู่ข้างหลังตลอดก็เป่าซวิน¹โบราณที่ห้อยคออยู่ เมื่อเสียงทุ้มลึกของซวินดังขึ้น อสุรน้ำสึบกว่าตนที่มีเกล็ดปกคลุมร่างก็ผุดขึ้นมาจากแม่น้ำนอกหมู่บ้านทันใด ฟุ้งโจมตีหมู่บ้านอย่างบ้าระห่ำ

มุหฺรานอุ้มน้ำขึ้นปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป ช้าเร็วซู้สึ้ยและศิษย์จะต้องกลายเป็นฝ่ายได้เปรียบแน่นอน จุดประสงค์ที่นางมาเยือนหมู่บ้านแห่งนี้ก็เพื่อเปลี่ยนคนทั้งหมู่บ้านให้กลายเป็นปีศาจ

ยามนี้ซู้สึ้ยกับหฺรานหฺรานเข้าร่วมการต่อสู้ พลังของปรากฏการทิพย์ที่พวกเขาสร้างไว้ย่อมอ่อนกำลังลง อีกทั้งพวกเขายังไม่มีเวลาสนใจอสุรน้ำมากนัก นางจึงฉวยโอกาสนี้โจมตีหมู่บ้านได้พอดี

น่าเสียดายที่นางลืมนึกถึงคนผู้หนึ่งไป คนผู้นั้นคือโจวเพยฮวา

แม้โจวเพยฮวาจะไม่มีพลังวัตร แต่ก็เคยติดตามบิดาต่อสู้ร่วมเป็นร่วมตายกับมูซิงเกอ เป็นขุนพลสตรีที่ฟาดฟันเข้าศึกในสมรภูมิ

ต่อให้ยามนี้ต้องเผชิญกับฝูงอสุรน้ำน่าสยดสยอง โจวเพยฮวาก็ยังคงลุกุมเยือกเย็น สิ่งให้ชาวบ้านตีฆ้องเหมือนที่ฝึกฝนมายามปกติ ปลูกทุกคนให้ตื่น เตรียมพร้อมรับมือที่ริมรั้ว

เมื่ออสุรน้ำร่างเปี้ยกโชกย่ำเข้ามาในสระที่มีปูนขาขาว น้ำบนร่างสัมผัส

¹ เครื่องดนตรีโบราณประเภทเป่าของจีน ส่วนใหญ่ทำจากดินเผา รูปทรงมีสามประเภทคือ รูปเมลิ็ดตัว รูปชาลัตว์ และรูปหัววัว

กับปูนขาวก็เกิดเป็นควันเดือดพล่านร้อนลวก อสุรน้ำเหล่านั้นแผดเสียงร้อง
โหยหวน

แต่ครั้นเสียงขวินของมูหฺรานอู่ดังขึ้น พวกมันกลับเหมือนถูกบงการ
ให้เดินหน้าบุกเข้ามาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

เวลานี้เอง เด็ก ๆ ในหมู่บ้านพากันจุดประทัดตามที่โจวเพยฮวาให้
สัญญาณ ทั้งยังตีฆ้องลั่นกลองสุดชีวิต

เสียงอึกทึกรุนแรงเหล่านั้รบกวนเสียงขวิน ทำให้อสุรน้ำล่าถอยไป
อีกครั้ง พวกมันปิดหู พยายามวิ่งหนีอย่างทุรนทุราย

มูหฺรานอู่ร้อนใจ รุ่มาตาหรีเล็ก เฟ่งมองปราการทิพย์นอกหมู่บ้าน
เนื่องจากก่อนหน้านั้มือสุรน้ำบุกเข้าไป จึงทำให้มองเห็นเค้าโครงของปราการ
ทิพย์

ภายใต้แสงสลัวราง มูหฺรานอู่มองเห็นได้ทันทีว่าประตูใหญ่ของหมู่บ้าน
มิได้ถูกปกคลุมด้วยพลังวิญญาน นางเหลือบมองไปทางพวกหฺรานหฺราน
ที่กำลังต่อสู้ติดพันกับผู้ติดตามทั้งห้าจากลัทธิฟานเทียน จากนั้นหรีตาจู่โจม
ไปยังประตูทางเข้าหมู่บ้าน

แม้จะมีชาวบ้านชดชวางสุดกำลัง แต่พวกเขามิใช่คู่ต่อสู้ของมูหฺรานอู่
เพียงครู่เดียวก็ถูกทำร้ายจนลอยกระเด็น ล้มก่ายกองกับพื้น

โจวเพยฮวาสะบัดผมเปียยาวไปข้างหลัง ชักกระบี่ศักดิ์สิทธิ์จาก
ข้างเอวเงียบ ๆ ประจันหน้ากับมูหฺรานอู่ มูหฺรานอู่ยิ้มหยัน คิดจะชิงอาวุธ
ด้วยมือเปล่ามาจากมืออีกฝ่าย แต่ทันทีที่มือของนางสัมผัสถูกคมกระบี่ของ
โจวเพยฮวา กลับรู้สึกร้อนลวกจนต้องปล่อยมือ

“นี่มันกระบี่บ่เอาะไรของเจ้า” มูหฺรานอู่มองมือตนเองที่เนาเปื่อยอย่าง
รวดเร็ว ถามด้วยความโกรธแค้น

โจวเพยฮวายิ้มเยินซาพกลางกวัดแกว่งกระบี่ “แม่แต่กระบี่เล่มนี้
เจ้าก็จำไม่ได้แล้วหรือ มันก็คือกระบี่เจวี่เงินของพี่สาวเจ้าในอดีต”

มูหฺรานอู่เฟ่งมองดู กระบี่เล่มนี้แม้จะเปลี่ยนด้ามและฝักใหม่ แต่
ตัวกระบี่ที่กระดำกระด่างจับสนิมนั้นช่างคุ้นตานั้น!

ในอดีตพี่สาวเคยใช้กระบี่เก่าที่ได้จากสุสานโบราณบนเขาซีซานเล่มนี้
เป็นอาวุธคู่กายมาตลอด ภายหลังซู้วี่ทงดูไม่ได้ จึงหากระบี่เลื่องชื่ออีกเล่มมา

ประดับหยกและอัญมณีจางดงามเป็นพิเศษและมอบให้พี่สาว

เดิมที่มู่ชิงเกอเหมือนจะไม่ต้องการมัน แต่ไม่อาจขัดทำที่ยืนกรานของซวูวี้ได้ จึงรับไว้ จากนั้นก็มอบกระบี่เจี๋ยเงินเล่มนี้ให้ตน

ตอนนั้นมู่หฺวานอู้อู้อู้สึกน้อยใจยิ่งนัก คิดว่ามู่ชิงเกอเอาของมู่ฟ่งที่ไม่ต้องการแล้วมาโยนทิ้งให้ตน หากพี่สาวตั้งใจจะให้จริง ๆ เหตุใดจึงไม่มอบกระบี่เลื่องชื่อที่หวงดีซวูวี้พระราชทานให้นางเล่า

ตอนนั้นนางจิงยี้มเสแสสร้าง อ้างว่าตนเองไม่ชอบการฆ่าฟัน ปฏิเสธไม่รับของลับประรังเคื่อน้อย่างสุภาพ

หลังจากมู่หฺวานอู้อู้อู้อูลงมาจากต้นกำเนิดใหม่ก็ไปยังเขาซีซาน และไม่ลืมทวงกระบี่เลื่องชื่อที่ซวูวี้เคยมอบให้พี่สาวในอดีตกลับมา ในที่สุดก็ได้ครอบครองสมใจปรารถนา

ไม่คิดว่ามู่ชิงเกอจะมอบกระบี่เล่มนี้ให้โจวเพยฮวาแทน!

กล่าวถึงกระบี่เจี๋ยเงินเล่มนี้ โจวเพยฮวาใช้มายี่สิบปีแล้ว อายุของนางในตอนนั้นแม้มีใช้หญิงสาวอ่อนเยาว์ แต่กลับเป็นช่วงวัยที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมือกระบี่

ช่วงหลายปีที่ผ่านมา วังหลวงอันน่าเบื่อหน่ายได้กลายเป็นสถานที่ฝึกปรืออันยอดเยี่ยมสำหรับมือกระบี่ ดังนั้นในแง่ทักษะกระบี่ นับว่าโจวเพยฮวาพอจับเคล็ดของมรรคากระบี่ได้แล้ว

นางยังจำคำพูดของมู่ชิงเกอตอนที่มอบกระบี่เจี๋ยเงินเล่มนี้ได้ไม่ลืม ตอนนั้นมู่ชิงเกอลูบคราบสนิมบนตัวกระบี่ บอกว่า “กระบี่เล่มนี้ดูเหมือนกระบี่เก่าคร่ำคร่า แต่กลับเป็นของที่เมธิกระบี่นิรนามผู้หนึ่งทิ้งไว้ ในอดีตเขาร่ายรำกระบี่จนคลุ้มคลั่ง จิตวิญญาณเลี้ยวหนึ่งจึงฝังอยู่ในกระบี่ด้วย หากคนธรรมดาใช้กระบี่เล่มนี้ มันจะเป็นเพียงกระบี่เก่าสนิมจับ แต่หากอยู่กับกระบี่เล่มนี้นานวันเข้า เมื่อต้องแท้ในมรรคากระบี่แล้ว กระบี่เล่มนี้ย่อมมีชีวิต อานุภาพมีอาจดูแคลน น่าเสียดายที่ข้ายังศึกษามรรคากระบี่ได้ไม่ลึกซึ้ง ช่างผิดต่อกระบี่เล่มนี้จริง ๆ เดิมข้าอยากยกให้น้องสาวฝึกใช้มัน คุณสมบัติในการบำเพ็ญเพียรของนางไม่สูง หากสามารถก้าวไปบนมรรคากระบี่ก็อาจบรรลุขั้นลึกล้ำได้เช่นกัน... น่าเสียดายนางบอกว่านางไม่ชอบใช้กระบี่ ข้าจึงขอมอบกระบี่เล่มนี้ให้เจ้าแทน หวังว่าเจ้าจะไม่รังเกียจ”

ตอนนั้นโจวเพยฮวาจับกระบี่มาไว้ในมือก็รู้สึกได้ถึงไอสังหารของกระบี่
วางๆ ทันใดนั้นก็เหมือนหญิงสาวที่อยู่ในห้วงรัก นางตกหลุมรักกระบี่เล่มนี้
ตั้งแต่แรกเห็น แน่แน่นอนว่าย่อมต้องรับไว้ด้วยความซาบซึ้งใจ

หลายปีต่อจากนั้น กระบี่โบราณเล่มนี้อยู่ในวังลึกและถูกนางถือไว้ใน
มือยามค่ำคืนนับครั้งไม่ถ้วน ร่ายรำไปกับนางทุกเช้าค่ำ สะบัดน้ำค้างยามค่ำ
ตัดหิมะที่ปลิวโปรย

ยามนี้เมื่อถูกโจวเพยฮวาถือไว้ในมือ ครอบสนิมบนตัวกระบี่ก็กลับค่อยๆ
เลือนหายไป แผ่นประกายเยียบเย็นเสียดกระดูกออกมาแทน ถึงขั้นชมพูฉวี
มูหฺรานอู่จนถอยกรูดไปหลายก้าว

โจวเพยฮวาเอ่ยเสียงเย็นชา “เจ้ามักบอกว่ามูซิงเกอละเลยเจ้า แต่เห็น
อยู่ชุดๆ ว่านางมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้เจ้าทั้งหมดแล้ว เป็นเจ้าที่ไม่ต้องการเอง
จะโทษใครได้”

เอ่ยจบ นางก็ทะยานออกไป ทว่าดกระบี่เจี๋ยจินโจมตีมูหฺรานอู่อย่าง
ถี่กระชั้น

มูหฺรานอู่ไม่กล้าโอ้อวดความสามารถด้วยการชิงกระบี่มือเปล่าอีกต่อไป
ได้แต่เสกปรการทิพย์ขึ้นมาป้องกัน แต่กระบี่เล่มนี้ร้ายกาจนัก ถึงกับ
แทงทะลุหลังปราน จูโจมมาที่ใบหน้าของมูหฺรานอู่

นางได้แต่หลบเลี่ยงอย่างทุลักทุเล ใช้กระบี่ศักดิ์สิทธิ์ของตนสกัดไว้
แต่เมื่อคมกระบี่ปะทะกันเสียงดังกังวาน กระบี่ของนางก็ถูกกระบี่ผู้นั้นฟันหัก
สองท่อนราวกับหันเต้าหู้

ประกายกระบี่ดุจสายฝนตามาติดๆ จูโจมเข้ามาอย่างไม่เว้นช่องว่าง
มูหฺรานอู่ถูกจูโจมตีจนถอยหลังอย่างต่อเนื่อง สุดท้ายเข้าสะดุด ตกลงไปใ
บ่อปูนขาว

ตอนนี้ชาวบ้านแห่ตาลงไปในบ่อปูนขาวแล้ว ในบ่อกำลังขึ้นฟองเดือด
ปุดๆ มูหฺรานอู่ถูกปูนขาวกัดจนกระโดดเหวี่ยงขึ้นมาเหมือนปลาในแห

เมื่อก้มลงมองอีกที ก็พบว่าทั้งร่างถูกความร้อนลวกของปูนขาวกัด
จนเป็นตุ่มพุพอง เรียงถี่ยิบเหมือนไข่ค้างคอก

“กรี๊ด...” มูหฺรานอู่แผดเสียงร้องโหยทวนอย่างไม่ยินยอม

หากนางพ่ายแพ้ต่อซุ้อี่สู่ยหรือเซี๋ยหฺรานหฺราน ยังพอปลอบใจตนเอง

ได้ว่า เป็นเพราะระยะนี้นางสูญเสียพลังปราณจึงสู้ผู้อื่นไม่ได้
แต่โจวเพยฮวาเป็นตัวอะไร แค่นมตำหนักในที่ซุ้อวี้มีไว้คลายเหงา
เป็นแค่อัตริศธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น!

นางกลับถูกหญิงสูงวัยผู้ใจโงมจนสภาพอ่อนแอ ไม่อาจเข้าใกล้
อีกฝ่ายได้!

ทั้งเมื่อเห็นกระบี่เจี๋ยจินในมือโจวเพยฮวาทรงอาณาภาพถึงเพียงนี้
มูหฺรานอู่จึงตระหนักได้ว่าในอดีตตนปฏิเสธของล้ำค่าเช่นใดไป!

ช่วงขณะแห่งความอับอายและความคับแค้นใจ นางพลันรู้สึกโกรธแค้น
ที่สาวอีกครั้ง...ที่สาวบัดชบ เหตุใดตอนนั้นจึงไม่บอกให้ชัดเจน ทำให้ข้า
ต้องพลาดของล้ำค่าเช่นนี้ไป ยามนี้ยังถูกกระบี่เล่มนี้เล่นงานจนไม่เหลือสภาพ
เช่นนี้!

โจวเพยฮวาทะยานเข้าไปร่วมต่อสู้กับซุ้อวี้และหฺรานหฺราน

เมื่อเมธิกระบี่หญิงเข้าร่วมการต่อสู้ สถานการณ์ก็พลิกผันทันที
ผู้ติดตามทั้งห้าจากลัทธิฟานเทียนค่อยๆ ตกเป็นฝ่ายด้อยกว่า

มูหฺรานอู่รู้ว่าอยู่ที่นั่นต่อไปก็ไม่ใช่ประโยชน์ จึงตัดสินใจหันหลังวิ่งหนี
ทั้งผู้ติดตามห้าคนนั้นทันที

ทว่าซุ้อวี้สังเกตนางอยู่ตลอด มีหรือจะปล่อยให้นางหนีไปได้ง่ายๆ
เขาชักมีดสั้นจากตัวหฺรานหฺรานแล้วปาออกไป เพียงพริบตาก็แหงทะเล
กระดูกสะบักของมูหฺรานอู่ ตรึงนางไว้กับต้นไม้ใหญ่

เวลานี้เอง ผู้ติดตามทั้งห้าคล้ายสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง ตัดสินใจ
ทิ้งเรือรักษาขุน ร่างกายปล้นพองขยายเหมือนถุงหนังที่ถูกอัดลมเข้าไป

ซุ้อวี้รีบร้องบอก “ถอยเร็ว! อยู่ให้ห่างจากพวกเขา!”

เอ่ยจบเขาก็กางแขนเลือ่กว้างทั้งสองข้างปกป้องหฺรานหฺรานไว้ข้างหลัง
เหาะออกห่างจากห้าคนนั้น

เพียงครู่เดียว ร่างของคนทั้งห้าก็ระเบิดออก สลายเป็นเถ้าธุลีกลาง
สายลม

หฺรานหฺรานงุนงงกับการระเบิดตัวเองของพวกเขา ทว่าพอมูหฺรานอู่
สุดฝุ่นควันจากศพของพวกเขาเข้าไป พลังพลันเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ดิดมีดสั้น
ที่ตรึงร่างนางออก ก่อนจากไปพร้อมเสียงหัวเราะคลุ้มคลั่งตลอดทาง

ทรานหฺร่านสังเกตเห็นริ้วเส้นเลือดในดวงตาง เหมือนคนที่ถูกจิตมาร
เข้าแทรก

ส่วนอสูรน้ำที่เหลื่อพากันลุ่มลง กระเลื่อกระสนคลานหนีกลับไปยัง
ริมแม่น้ำ

เวลานี้พวกชาวบ้านต่างถือขวานและจอบวิ่งออกมา เตรียมจะตืออสูรน้ำ
ที่คิดหนีให้ตาย

แต่ทรานหฺร่านห้ามพวกเขาไว้ “ไม่ได้นะ พวกเขาคือชาวประมงที่
หายสาบสูญไปก่อนหน้านี้ พวกเขาถูกยันต์ชั่วร้ายครอบงำ พวกเขาจะคิดหาวิธี
ดูว่าจะช่วยพวกเขาได้หรือไม่...”

เวลานี้เอง หญิงชราผมขาวโพลนคนหนึ่งเบียดฝ่าฝูงชนเดินออกมา
อย่างสิ้นเทา นางเป็นเจ้าของบ้านที่โจวเพยฮวาพักอาศัยอยู่ หลายวันก่อน
หลานชายวัยสิบหกของนางออกไปตกกุ้งริมแม่น้ำและหายตัวไป

ยามนี้หลังจากค้นหาจนทั่วก็เห็นอสูรน้ำตนหนึ่ง ผิวหนังถูกลวกจนเป็น
แผลพุพองรุนแรง ที่หูของอสูรน้ำตนนั้นสวมต่างหูเงิน หลานชายที่หายตัวไป
ของนางเกิดมาหลังจากบิดาตาย ดังนั้นนางจึงให้เขาสวมต่างหูซึ่งเป็นสินเจ้าสาว
ของนางไว้ เพื่อป้องกันสิ่งชั่วร้ายและไม่ให้อายุสั้น

แม้หญิงชราจะจำหลานชายไม่ได้ แต่ยังจำต่างหูที่เป็นสินเดิมของตนได้
ดังนั้นจึงร้องให้ออกมาด้วยความโศกเศร้า

ทว่าขณะที่นางกำลังจะเข้าไปใกล้หลานชาย กลับถูกกรงเล็บแหลมคม
ของเขาชวนคอ โลहितไหลลงมาตามแขน

มีคนในหมู่บ้านตะโกนว่า “พวกเขาถูกปีศาจสิงร่าง ไม่ใช่คนตั้งนาน
แล้ว ยังจะเก็บไว้ทำไม ฉวยโอกาสตอนที่พวกเขาอ่อนแอตีให้ตายไปเลย!”

ครอบครัวที่มีคนหายสาบสูญยอมไม่ยินยอม ดังนั้นจึงเกิดการทะเลาะ
วิวาทกัน

สุดท้ายโจวเพยฮวาเอาชนะเสียงของทุกคน “เอาละ! หยุดเถียงกัน
ได้แล้ว คนเหล่านี้แม้จะกลายเป็นปีศาจ แต่ก็เคยเป็นเพื่อนบ้านของพวกเขาเจ้า
มาก่อน จะทอดทิ้งพวกเขาโดยไม่พยายามช่วยดูก่อนได้อย่างไร ภูเขาด้านหลัง
หมู่บ้านมีถ้ำอยู่ ข้าจะหาวิธีชิงพวกเขาไว้ในถ้ำ จากนั้นค่อยคิดหาหนทางทำให้
พวกเขากลับมาเป็นคนปกติ”

เมื่อครูโจวเพยฮวาได้สำแดงฝีมืออย่างองอาจจนทุกคนยอมรับนับถือ กอปรกับหลายวันนั้นนางเป็นผู้นำในการต่อต้านอสูรน้ำ จึงมีบารมีและความน่าเชื่อถือ เมื่อนางเอ่ยปาก ทุกคนจึงเจี๊ยบ

ทรานหฺร่านหยิบยันต์เวทออกมาตริ่งอสูรน้ำเหล่านี้ไว้ จากนั้นให้พวกเขา กินลูกกลอนชำระจิต

ทว่าดูเหมือนลูกกลอนนี้จะใช้ไม่ได้ผลกับมนุषย์ที่กลายเป็นอสูรน้ำไปแล้ว หลังจากยึดยาใส่ปากพวกเขา กลับยิ่งทำให้พวกเขามีอาการคลื่นไส้ สำรอกน้ำสีเขียวออกมาไม่หยุด

พวกอสูรน้ำถูกมัดด้วยเชือกป่าน ส่งไปยังถ้ำบนเขาด้านหลัง กลุ่มคนที่ถูกย้ายมาจากร้านข้าวสารและยังไม่กลายร่างโดยสมบูรณ์เริ่มร้องไห้โวยวาย

เหล่าลูกจ้างและช่างก๊วยพอเห็นปีศาจที่กลายร่างโดยสมบูรณ์นี้ต่าง ลึนหวัง คิดว่าหากตนต้องกลายสภาพเป็นเช่นนี้ มีสุ้ตายไปเสียดีกว่า

แต่เด็ก ๆ ที่หลบหนีมาจากหมู่ทรานอยู่กลับสงบนิ่งกว่าพวกผู้ใหญ่ พวกเขา ล้วนเป็นเด็กกำพร้า เคยใช้ชีวิตเป็นขอทานอยู่ข้างถนน ภายหลังกลายเป็นแพะสังเวยให้ทางมารมูตูดเลือด อาจเพราะผ่านความทุกข์ยากมามาก ยามนี้เมื่อเผชิญกับสถานการณ์น่ากลัว กลับดูสงบนิ่งยิ่งขึ้น

หฺวังซุ่ยจือถอนหายใจ มองโจวเพยฮวาพาลงเอ่ยว่า “แม่ทัพน้อยโจว ไม่คิดว่าท่านกับข้าจะได้พบกันอีกในที่เช่นนี้ เพียงแต่เกรงว่าตอนนี้ข้าคงเหลือเวลาไม่มากแล้ว ต้องรบกวนท่านนำคำสั่งเสียไปบอกภรรยาและบุตรของข้าด้วย... ส่วนอาจารย์... ท่านลองดูว่าจะโน้มน้าวนางได้หรือไม่ อย่าให้นางก่อกรรมทำชั่วอีกเลย...”

โจวเพยฮวายืนแผ่นแป้งอบเนื้อหยาบกับผักดองที่นำมาจากในหมู่บ้าน ให้เขา จากนั้นชี้ไปยังเขวียทรานหฺร่านที่กำลังใส่ยาให้อสูรน้ำที่ได้รับบาดเจ็บ “อาจารย์ของเจ้าอยู่นั้น เจ้ามีคำพูดใด ก็บอกนางได้ตรงๆ”

เดิมหฺวังซุ่ยจือเพียงตอบรับว่า “อืม” แต่ครั้นคำพูดของโจวเพยฮวา ซึมซับเข้าสมอง เขาก็เบิกตากว้างอย่างอดไม่ได้ “ที่... ที่ท่านพูดหมายความว่าอย่างไร”

หลังจากฟังโจวเพยฮวาเล่าเรื่องที่นางเปิดโปงมูซิงเกอตัวปลอมแล้ว

หวังซุ่ยจือก็พุดลงกับพื้น ร้องไห้โฮเหมือนเด็ก “ข้าก็สงสัยอยู่แล้วว่าเหตุใดอาจารย์ถึงได้เปลี่ยนไปจนมีนิสัยชั่วร้ายเช่นนั้นได้! ที่แห่งนี้เป็นตัวปลอม! ดีเหลือเกิน! อาจารย์! อาจารย์! ศิษย์ไม่มีตา ท่านคงมีใช้จะทิ้งศิษย์แล้ว ใช่หรือไม่”

ทรานหฺร่านไม่นึกฝันมาก่อนว่าตนจะต้องมาปลอบชายวัยกลางคน เครายาวให้หยุดร้องไห้ ช่วงขณะนั้นโหวกเหวกอลหม่าน ไม่ง่ายเลยกว่าจะปลอบหวังซุ่ยจือได้ นางถามว่า “เหตุใดคุณเสียนจิวไม่ได้มากับเจ้าด้วย”

หวังซุ่ยจือสูดน้ำมูกที่เประอะเปื้อนหนวดเครา ชี้ดวงตาที่ยังเขียวข้ำของตน “เดิมข้ามอมสุราศิษย์น้องในเรือนแรมแถบเขาชือเยียนและพาเขามาด้วย แต่พอเขาฟื้นขึ้นมา ฟังเรื่องที่ข้าเล่าแล้วก็หาว่าข้าส่งลัทธิอาจารย์ส่งเดช ต่อย่ำอย่างแรง แล้วก็จากไปตามลำพัง ไม่รู้ว่าเขายังจะไปหาตัวปลอมผู้นั้น และยอมรับโจรเป็นอาจารย์ต่อหรือไม่...”

ทรานหฺร่านคุยกับหวังซุ่ยจือสักพัก แล้วจึงออกจากถ้ำ เห็นชู้ฮู้อู่สุยกำลังนั่งขัดสมาธิกำหนดลมปราณอยู่บนก้อนหินใหญ่

นางไม่เอ่ยกรบถจนเขา จึงขึ้นไปบนเนินอีกแห่ง มองดวงจันทร์กระจ่างบนฟ้าพลางถอนหายใจยาว

แต่เสียงถอนหายใจยังไม่ทันหยุดไปก็มีคนเดินเข้ามาทางด้านหลังถามเสียงหึม “ช่วยคนออกมาได้หมดแล้วมีใช่หรือ เหตุใดจึงถอนหายใจอีกเล่า”

ทรานหฺร่านเงยหน้ามองชายหนุ่มรูปร่างขี้กาย ตอบเสียงทอเทียว “ข้าเคยคิดว่าตนเองไม่มีความเกี่ยวข้องกับเหล่าศิษย์ในอดีตแล้ว ข้าจำพวกเขาไม่ได้ แน่หนอนว่าย่อมไม่มีสายสัมพันธ์ระหว่างศิษย์อาจารย์ เพียงแค่นสนิทกับอาจารย์อาลิปี่่มากหน่อยเท่านั้น ดังนั้นหลังจากรู้ฐานะของตนเอง เห็นหมู่ทรานอู่หลอกลวงพวกเขา ข้าจึงไม่ได้เปิดเผยตัวตนในทันที ยามนี้ย้อนคิดดู ข้ารู้สึกผิดต่อพวกเขายิ่งนัก ตอนนี้หมู่ทรานอู่ตันทุรังจนบ้าคลั่งไปแล้ว หากเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้นกับคุณเสียนจิว เกรงว่าข้าคงไม่อาจให้อภัยตนเอง...”

ชู้ฮู้อู่หนึ่งเงิบไม่พูดอะไร ก่อนเขาสูญเสียความทรงจำ น่าจะรู้ตัวตนของทรานหฺร่านตั้งแต่แรกแล้ว แต่เหตุใดจึงยังปล่อยให้ตัวปลอมมันนั้นถูกรื้อ

หลอกลวงผู้คน ช้างกายรายล้อมไปด้วยศิษย์ในอดีตเล่า

หากเป็นเมื่อก่อนซุ้อสูยคงไม่เข้าใจ แต่เมื่อครูนี้ออนหวังซุ้อจื่อตั้ง
โโขกศิระหังยอมรับผิดชอบต่อทรานหฺร่าณ เอาแต่เรียกนางว่า “อาจารย์” ไม่หยุด
ปาก เขาก็เกิดความรำคาญใจอย่างไร้สาเหตุ รู้สึกทนไม่ได้ที่ทรานหฺร่าณ
ถูกบุรุษห้อมล้อม...

บางทีอาจเพราะความรู้สึกแปลกประหลาดที่ไม่อาจอธิบายนี้ ทำให้เขา
คร้านจะเปิดโปงตัวปลอม และปล่อยให้นางกุเรื่องหลอกคนต่อไป ถือโอกาสนี้
กิดกันชายที่อาจจะมาห้อมล้อมอยู่ข้างกายทรานหฺร่าณออกไปด้วย

ดังนั้นตัวตนเหตุน่าจะเป็นเขาถึงจะถูก เหตุใดเด็กสาวคนนี้ต้องแบกรับ
ความรู้สึกผิดทั้งหมดเอาไว้เองด้วย

แต่คำสารภาพผิดวนเวียนอยู่ที่ปลายลิ้น สุดท้ายซุ้อสูยกลับพูดไม่ออก
ได้แต่เอ่ยเสียงแข็งกระด้าง “เจ้าฉินเสียนจิว้นั้น หากเขาตกอยู่ในอันตราย
จริง ข้าจะช่วยเขาเอง... พวกเขาล้วนเป็นบุรุษหมวดเคราเพิ่ม อายุเลยวัย
สามสิบแล้ว ไม่มีตา ไม่มีสมองหรือไร มูทรานฮฺร่าณนั้นนอกจากใบหน้าปลอม
แล้ว มีสิ่งใดบ้างที่เหมือนเจ้า พวกเขาตาบอดจำคนผิดเอง เกี้ยวอะไรกับ
เจ้าด้วย”

ทรานหฺร่าณฟังแล้วก็ถอนหายใจยาวอีกครั้ง มองชายหนุ่มที่มีท่าทีฮึดฮัด
เอ่ยอย่างสะท่อนใจ “ชาติก่อนข้าช่างไม่กลัวความยุ่งยากจริงๆ ถึงได้รับศิษย์
มากมายเช่นนี้ แต่ศิษย์นิสัยดี ๆ กลับมีน้อยนัก ส่วนใหญ่ล้วนตั้งอริ้นหัวแข็ง
สุดท้ายชาติก่อนข้าคงไม่ได้เห็น้อยตาย... อ้อ...”

คำพูดสุดท้ายของนางยังไม่ทันเอ่ยจบ ชายหนุ่มที่กำลังหัวเสียวก็ก้มหน้า
ปิดปากนางด้วยริมฝีปากทันที

ซุ้อสูยจุมพิตนางอย่างดุตัน พลังคิดว่า ชาติก่อนเจ้าตาบอดจริง ๆ
นั้นแหละ ถึงได้รับคนเสแสร้งหลอกลวง ชั่วช้าเลวทรามอย่างข้าเป็นศิษย์
แต่ในเมื่อรับมาแล้ว ใ่วเจ้าอยากสลัดทิ้งก็สลัดได้!

ยามนี้ดวงจันทร์สุกสว่างลอยสูง ชายหญิงคู่นั้นนั่งคลอเคลียกันอยู่บน
ก้อนหินใหญ่พักหนึ่งก่อนจะผละออกจากกันในที่สด

ทรานหฺร่าณค่อย ๆ อิงศิระหังกับไหล่ของชายนิสัยเสีย พิงคบเขาพลง
มองดวงจันทร์กระจ่างบนฟ้า

โจวเฟยฮวาเพิ่งจัดการกับทุกคนเรียบร้อยแล้ว ออกจากถ้ำก็เห็นเงาหลังของพวกเขาคือ

แม้ตอนนี้นางยังคงไม่ชอบหน้าซู่ฮู่ยู่ แต่ก็คิดว่าสองคนนี้จะมีความวาทะเคราะห์ร่วมกันมาหลายภพหลายชาติ จนแม้แต่ความตายยังไม่อาจแยกพวกเขาออกจากกันได้

หวังว่าชาตินี้ นางในฐานะเซวียหรานหฺร่านจะไม่ต้องแบกรับภาระมากเกินไป ได้ใช้ชีวิตอิสระเสรีดังใจนึกเสียที...

หลังความวุ่นวายผ่านพ้นไป ริมฝั่งแม่น้ำก็ดูจะสงบลงมาก ตอนนี้ยังไม่มีความใคร่หาตัวไปอีก แต่ข่าวเรื่องที่บนเขาด้านหลังหมู่บ้านฉงฉิงมีปีศาจอาศัยอยู่ยังคงแพร่ออกไปดุจไฟป่า

แม้ตอนขับไล่ปีศาจ ทางการจะไม่เคยส่งกำลังมาช่วยเหลือ แต่พอมีข่าวว่าคนในหมู่บ้านฉงฉิงจับอสูรน้ำได้ลึบกว่าตน ทางการก็ส่งคนมาถ่ายทอดคำสั่งเบื้องบนทันที “ได้เท่าของเราบอกว่า ปีศาจเหล่านี้ถูกลิงซู่ร่ายครอบงำหมดหนทางเสียแล้ว ต้องนำตัวไปเผา และเชิญสมณะชั้นสูงมาสวดพระสูตรส่งวิญญาณ ชาวบ้านที่ไม่รู้เรื่องราวอย่างพวกเจ้าไม่อาจกักปีศาจเหล่านี้ไว้โดยพลการ รีบส่งตัวพวกเขาออกมาซะ!”

เจ้าหน้าที่เหล่านี้แสดงเจตนาชัดเจนที่จะกำจัดคนที่กลายร่างเป็นปีศาจโดยเร็วที่สุด

แม้ซู่ฮู่ยู่จะจับนักษานเซวีย² มาติดยนต์ ส่งมันบินไปส่งข่าวที่เขาศีซาน แต่ที่นี้อยู่ห่างไกลจากเขาศีซานมากเกินไป ต่อให้เขียนแผ่นสาธุชื่ลมมาทันที ก็ยังต้องใช้เวลามากกว่าหลายวัน

² นกขนาดเล็กในวงศ์นกตีด

แต่เจ้าหน้าที่ เหล่านี้ไม่มีที่ท่าเลิกราหากไม่ส่งตัวคนออกมา ผู้ใหญ่บ้านลำบากใจ จึงมาหารือกับโจวเพยฮวาและซุอี้สู่ยว่าจะส่งมอบคนไปก่อนได้หรือไม่ ถึงอย่างไรก็เป็นเจ้าหน้าที่ทางการ หากลวงเกินเข้า คนในท้องถิ่นอย่างพวกเขาย่อมอยู่ลำบาก

แต่โจวเพยฮวายังไม่ทันพูด ซุอี้สู่ยกลับเอ่ยด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวเย็นชา “ไม่ได้ จะมอบคนให้พวกเขาไม่ได้”

แต่เงินเสวียนจิวคนเดียวก็ทำให้หรรษาหรรษา รู้สึกผิดมากอยู่แล้ว หากพวกหวังซุ่ยจิวถูกเอาตัวไปเผา นางก็ต้องโทษตนเองจนกินข้าวไม่ลงหรือ ซุอี้สู่ยตอบปฏิเสธทันทีโดยไม่ต้องคิด

คราวนี้คนในหมู่บ้านต่างมีความคิดในใจ วิพากษ์วิจารณ์ไปต่าง ๆ นานา พวกที่ไม่มีญาติพี่น้องกลายเป็นอสุรน้ำต่างไม่ค่อยพอใจ รู้สึกว่าเพื่อคนไม่กี่คนที่เป็นคนก็ไม่เซ่ฝักไม่เชิง ทำให้ชาวบ้านที่ที่ต้องลวงเกินทางการ ต่อไปมีต้องใช้ชีวิตอย่างลำบากหรือ ถึงขั้นมีคนแอบไปติดต่อทางการ แจ้งเบาะแสว่า อสุรน้ำเหล่านั้นซ่อนอยู่ในถ้ำบนเขาด้านหลัง

ตอนที่ทางการนำกำลังจำนวนมากจรดมาถึงเขาด้านหลังเพื่อตามหาร่องรอยของอสุรน้ำ หรรษาหรรษากับซุอี้สู่ยออกไปยืนอยู่ที่ยอดไม้ เห็นคนในหมู่บ้านที่นำทางให้คนของทางการอย่างชัดเจน

หรรษาหรรษาพบว่าหนึ่งในนั้นเป็นหลานสายรองของท่านยายเจ้าของบ้าน

ที่โจวเพยฮวาพักอาศัยอยู่ “วันที่หมู่บ้านถูกโจมตียังเห็นเขาวิ่งงุ่นอยู่ข้างกาย ท่านนายเจ้าของบ้าน ไม่คิดว่าผ่านไปไม่กี่วันเขาจะเป็นฝ่ายนำคนของทางการ มาจับกุมลูกพี่ลูกน้องของตนเอง”

ซูอู่สือไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก แค้นเสียงเอ่ย “ครอบครัวนี้มีทายาทเพียงคนเดียว ทางบ้านสามีของท่านนายไม่มีคนรุ่นหลังที่เหมาะสม หากหลานสายตรงเพียงคนเดียวของท่านนายไม่อยู่แล้ว มิใช่ว่าเขาซึ่งเป็นหลานสายรอง จะกลายเป็นผู้รับผลประโยชน์หรือ”

หฺวานหฺร่านแม่เฉลิวฉลาด แต่ไม่เคยคิดที่จะมองคนในแง่ร้าย ข้อนี้ นางกับซูอู่สือแตกต่างกันมาก อาจเพราะซูอู่สือเป็นผู้สืบเชื้อสายของราชวงศ์ จึงมีความรู้สึกไวและเข้าใจเรื่องการแย่งชิงอำนาจ รวมถึงความขัดแย้งระหว่างพี่น้องมากกว่า

ฟังคำพูดของซูอู่สือแล้ว หฺวานหฺร่านสุดหายใจเจียบ ๆ จากนั้นเอ่ยเสียงเบา “คนกับมารบางครั้งมีเพียงเส้นกันบาง ๆ การบำเพ็ญเป็นเซียนนั้นง่าย แต่การบำเพ็ญจิตใจนั้นยากยิ่งจริง ๆ...”

ผู้พูดไม่เจตนาแต่ผู้ฟังกลับคิดมาก ซูอู่สือซึ่งเคยเป็นบุตรมารมาก่อน ได้ยินเช่นนี้ก็อดเหลือบมองนางไม่ได้

หฺวานหฺร่านรู้ว่าสายตาเขาสีอะไร แต่กลับบ่ปาก จงใจเอ่ยว่า “นี่ ข้า หมายถึงท่านนั่นแหละ! ไม่มีอาจารย์แล้ว ก็ต้องตั้งใจฝึกบำเพ็ญให้ดี ไม่ใช่เอะอะอะไรก็คิดแต่จะบิบบออาจารย์ให้ตาย ลำบากเลี้ยงดูเจ้ามาจนโตขนาดนี้ ต่อให้ไม่มีความดีความชอบก็มีความเหน้อยยาก...โอ๊ย...”

นางยังพูดไม่ทันจบ มวยกลมเล็กบนศีรษะก็ถูกซูอู่สือจับคลอนไปมา ช่วงขณะนั้นความน่าเกรงขามของอดีตซือจุนแห่งสำนักซีซานหายวับไปไม่มีเหลือ

หฺวานหฺร่านได้แต่จับข้อมือเขา เอ็ดเสียงขุ่นเบา ๆ “เลิกเล่นได้แล้ว ผมฆ่ายุ่งหมดแล้ว!”

ซูอู่สือยิ้มอย่างเช่นเขี้ยว “หากกล้าพูดเรื่องที่เลี้ยงดูข้าจนโตอีก อย่าโทษที่ข้าไม่เกรงใจเจ้าจริง ๆ แล้วกัน!”

เขารู้สึกว่าตอนนี้ตนตามใจปีศาจน้อยผู้นี้มากเกินไป แทบจะเรียกได้ว่า ต้องมนตร์นางเข้าแล้ว ขอเพียงอยู่ใกล้นาง จิตใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทั้งวันคิดแต่อยากจะทำตามติดนาง ขึ้นเป็นเช่นนี้ต่อไป ยันต์ชำระวิญญูณยังไม่ทัน

ได้ถอน เขาคงไม่เหลือความเป็นตัวเองแน่

ซู้อี้สูยคิดว่าตนจะต้องเข้มงวดกับทรานหฺร่านมากกว่านี้ จะใกล้ขีด
เกาะติดนางมากเช่นนี้อีกไม่ได้

ทว่ายามนี้มวยผมเล็ก ๆ ของนางถูกเขาขู้อยู่ขู่อย่างจนหลุดลุ่ย ปอยผม
ตกลงมาระข้างแก้มขาวเนียนดูจืดจาง ดู...น่ารักเหลือเกิน

กว่าซู้อี้สูยจะดึงสติกลับมาได้ เขาก็หอมแก้มนางไปแล้ว ทำเอา
ทรานหฺร่านจินาย พุดเสียงเบา “กลางวันแสก ๆ ทำเช่นนี้ไม่ดีนะ...”

ซู้อี้สูยตีหน้าบึ้ง ลูกขึ้นเหาะออกไป เตรียมไปที่ภูเขาด้านหลังหาคณ
เคราะห์ร้ายมาสั่งสอนสักหน่อย ถือเป็นโอกาสเบี่ยงเบนความสนใจของตนเอง

การกระทำที่ขาดความยับยั้งชั่งใจเช่นนี้เป็นผลมาจากยันต์ชำระวิญญาณ
ใช้หรือไม่ เขาต้องเรียกสติของตนกลับคืนมา จะปล่อยให้ตัวเองไหลไปตาม
กระแสน้ำไม่ได้

ทรานหฺร่านไม่รู้ถึงความขัดแย้งภายในใจของศิษย์รักในอดีต รู้เพียง
มีจอมยุทธ์เซียนผู้หนึ่ง ไปมาไร้ร่องรอย จับคนของทางการและคนในหมู่บ้าน
ที่ไปยังเขาด้านหลังโยนลงไปในคูน้ำ

โดยเฉพาะหลานชายสายรองที่ถูกลึกลงนำทางให้เจ้าหน้าที่ทางการ
ถูกจับเหวี่ยงลงไปในหลุมอิที่ชาวบ้านใช้หมักปุ๋ย

เจ้าหน้าที่ทางการได้แต่คว้าน้ำเหลวกลับไป แต่ดูจากความเอาจริงเอาจัง
ที่ล่าช้าไปของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นพวกนี้ เกรงว่าพวกชาวบ้านที่ถูกเคลื่อนย้ายไป
คงซ่อนตัวได้อีกไม่นาน

เคราะห์ดีที่เพียงไม่กี่วัน อวี๋เจินและอวี๋ถิงก็พาเซียนเฉ่าสุรามาถึงหมู่บ้าน
ฉงจี้

เซียนเฉ่าสุราจ่อปากน้ำเต้าที่ริมฝัปาก จิบสุราพลาพิจารณาหวังซู่จื่อ
ที่ร่างกายเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างละเอียด

แม้เขาจะกินลูกกลอนชำระจิตอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่อาจหยุดยั้ง
การเปลี่ยนแปลงของร่างกายได้ สองวันนี้ รูปร่างของเขาค่อย ๆ ียาวขึ้น
และมักขาดสติเป็นครั้งคราว

เซียนเฉ่าสุราพยักหน้า ทรานหฺร่านคิดว่าเขามีหนทางแล้ว จึงถาม

“เขียนเฉาะ จะช่วยพวกเขาได้อย่างไร”

เขียนเฉาะสุราทอบตามตรง “ตอนนี้ข้ายังไม่มีวิธี!”

“แล้วท่านพยักหน้าทำไมเล่า”

เขียนเฉาะสุร่าทำหน้าที่เลื่อมใส “ยันต์เจ็ดร้ายกลายเป็นร่างนี้ทำได้ประณีตยิ่งกว่าตอนที่แม่หน้าวังเซียง อาณาภพก็รุนแรงกว่า เลื่อมใส เลื่อมใส!”

ทรานหฺร่าหน้าหวัหฺระะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก พุดเสียงเบา “เขาเป็นศิษย์ของข้าในชาติก่อน ท่านต้องคิดหาวิธีช่วยเขาให้ได้นะ!”

ตอนนี้เขียนเฉาะสุรารู้แล้วว่ายายหนูตรงหน้าแท้จริงแล้วคือสหายเดิมสุร่าของตนเมื่อยี่สิบปีก่อน ได้ยินคำขอร้องของสหายน้อยแล้ว เขียนเฉาะสุร่าจึงเอ่ยอย่างจริงจัง “เจ้าเห็นเกล็ดบนตัวคนเหล่านี้หรือไม่ นี่คือเกล็ดของเจี๊วมิใช่สัตว์น้ำทั่วไป พวกเขาเปลี่ยนสภาพคนมากมายเช่นนี้ จะต้องใช้เลือดของเจี๊วเป็นสื่อแนะนำนอน หากเจ้าหาสิ่งที่พิฆาตเลือดเจี๊วได้...อย่างเช่นโลหิตมังกรเขียว ไม่แน่ว่าจะมีหนทางทดลองดู”

ทรานหฺร่าหน้าหวัหฺระะคิด เขียนเฉาะสุร่าพูดไม่ผิด นางเคยอ่านพบในตำราโบราณ เจี๊วคือมังกรที่ไม่มีหางและไม่มีเขาแบบมังกร ทั้งชีวิตของมันพยายามที่จะเปลี่ยนตัวเองให้กลายเป็นมังกรที่แท้จริง หากจะมีสิ่งใดที่สยบเลือดเจี๊วได้ ย่อมต้องเป็นโลหิตมังกรแท้ๆอย่างมังกรเขียว

แต่มังกรเขียวพบเห็นได้น้อยยิ่งนัก แม้แต่มังกรที่หางกับซู้ฮู้เคยช่วยออกมาจากวังหลวง ก็ยังเป็นเพียงมังกรน้อยธรรมดา โลหิตหงส์เพลิงนับเป็นสิ่งหายากแล้ว โลหิตมังกรเขียวยังหายากยิ่งกว่า

ทว่าตอนนี้ นี่เป็นวิธีเดียวที่จะช่วยผู้คนมากมายที่ร่างกายกลายเป็นสัตว์ทรานหฺร่ามองหวังซู้ฮู้ที่หมดสติไปและตัดสินใจลองดูสักครั้ง

เมื่อนางบอกความคิดของตนเองแก่ซู้ฮู้ เขาก็มุ่นคิ้วหนัก “เกาะมังกรเป็นดินแดนต้องห้ามสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ ไม่เคยมีมนุษย์คนใดเข้าออกที่นั่นมาก่อน เจ้าแน่ใจหรือว่าจะไปตามหามังกรเขียวที่นั่นเพื่อขอเลือดจากมันหนึ่งชาม”

ซู้ฮู้มองนางด้วยสีหน้าพิลึก นิสัยบ้าระทำให้ไม่กลัวตายเช่นนี้ สมแล้วที่เป็นมุขิงเกอกลับชาติมาเกิด คงมีแต่นางเท่านั้นที่มีความคิดน่าตกใจเช่นนี้จะเอาชีวิตไปทิ้งที่เกาะมังกร

เขานิวหน้าเอ่ยว่า “เจ้าคิดให้ดี ข้ากับศิษย์สำนักชีซานจะไม่บ้ำระห่ำตามไปกับเจ้า เอาชีวิตไปทิ้งที่เกาะมังกรด้วยหรอคะ!”

หรรณหรรณพยักหน้าอย่างแน่วแน่ “...ข้ามีคุณรู้จักอยู่บนเกาะ จะไปลองดูสักครั้ง แต่เข้าไปคนเดียวก็พอ ท่านไม่ต้องเดินทางไปกับข้าด้วย”

นางไม่ต้องการให้ชู้อัสยเดินทางไปด้วยจริง ๆ ดังนั้นคืนวันเดียวกันนางจึงจัดสัมภาระท้อเล็ก ลอบออกจากหมู่บ้านตามลำพัง

เมื่อหรรณหรรณมาถึงหุบเขาแห่งหนึ่งเพื่อตักน้ำดื่ม กลับรู้สึกว่ามีคนตามมาข้างหลัง

นางไม่กระโดดกระดาก เดินไปยังที่ราบอย่างใจเย็น แล้วกระโดดขึ้นต้นไม้ใหญ่อย่างรวดเร็ว หันกลับไปมอง สูดหายใจสบายตากับชู้อัสยที่อยู่ใต้ต้นไม้พอดี...

“ท่านมาได้ยังไง” หรรณหรรณถามด้วยความประหลาดใจ เนื่องจากเขาแสดงท่าทีชัดเจนตั้งแต่แรกแล้วจะไม่ไปเกาะมังกรกับนาง ระหว่างอาหารมื้อเย็นยังกำซับอวีเงินกับอวีถิงให้เตรียมตัวกลับเขาชีซานด้วย

ที่นางจากมาเจียบ ๆ ก็เพราะกลัวเขาจะลำบากใจ ดังนั้นจึงจากมาโดยมิได้บอกลา

ชู้อัสยตีหน้าขม “เจ้าลี้มไปแล้วหรือ ในตัวเจ้ามีเม็ดพลังของข้าอยู่ครึ่งหนึ่ง ข้าจะปล่อยให้เจ้าเอาพลังวัตรของข้าไปป้อนมังกรได้อย่างไร”

ตอนนี้หรรณหรรณจับได้แล้วว่าชู้อัสยกำลังพาลแบบเด็ก ๆ มักเอาเรื่องเม็ดพลังครึ่งหนึ่งของตนมาเป็นข้ออ้างอยู่เรื่อย

ความจริงหากเขาไม่วางใจ อยากเอาเม็ดพลังกลับไปย้อมง่ายตายดูลพลิกฝ่ามือ แต่ทุกครั้งที่ลี้วนเหมือนฟ้าร้องคำรามกลับไม่เห็นฝนตก¹ ฉะนั้นกับเสื่อกระดาษที่ดีแต่ร้องไว้วาย แต่ไม่เคยกางเขี้ยวเล็บออกมาเช่นนั้น หรรณหรรณจึงต้องลูบขนให้สั๊กหน้อย พาดบันไดให้เขาเดินลงมาได้โดยไม่เสียหน้า

¹ หมายถึง พุดออกมาหรือแสดงท่าทีเป็นเรื่องใหญ่หรือเป็นกระแสแต่การกระทำจริงนั้นเล็กน้อย หรือไม่ได้ลงมือทำตามที่พุด

ทรานหฺร่านยี้มพลวงกระโดดลงจากต้นไม้ คว่าแขนซุ้อี่ส่วยแกว่งไปมา “ก็ได๋ ขำรู้แล้ว พกของของท่านติดตัว ต้องระมัดระวังให้มาก วันหน้า ขำจะนำกลับมาคืนให้ในสภาพสมบูรณ์ดูจเดิมแน่นอน อาจารย์ ทิวทัศน์ ของทะเลบูรพางดงามมาก ปลาที่จับขึ้นมาใหม่ ๆ รสชาติอร่อยเกินบรรยาย แต่ครั้งนี้ไม่มีหังส์เพลิงให้โดยสภาร เราสามารถเขาเรือไปได้ ครังก่อนตอนอยู่ บนเกาะไม่มีเครื่องปรุงอะไรเลย คราวนี้ขำจะขนข้าวสาร แป้ง และถั่วเหลือง ไปด้วย ถึงตอนนั้นจะได้ตุนปลากิน”

จอมตะกละม้กวางแผนไว้ชัดเจนเสมอว่าเมื่อต่อไปจะกินอะไรดี

ตอนนี้ซุ้อี่ส่วยก็จับทางปีศาจน้อยได้แล้วเช่นกัน หากเขาทำให้นางโมโห นางจะเรียกเขาว่า “นี่” แต่หากอารมณ์ดีจะเรียกเขาว่าอาจารย์

ยามที่หัวเสียที่สุด หางตาจะชี้ขึ้น เรียกเขาว่า “ส่วยเอ้อร์”

ทว่ายามที่นางหงนหน้าเรียกเขาว่าอาจารย์ เสียงนั้นช่างหวานติดหู เสียจริง

ตั้งนั้นการเร่งเดินทางไปยังเกาะมังกรเพื่อป้อนตัวเองเป็นอาหารมังกร จึงกลายเป็นภารกิจที่ชวนให้ตั้งตารอ ทรานหฺร่านถนัดในเรื่องเช่นนี้ นาง สามารถเปลี่ยนการเดินทางที่อันตรายถึงชีวิตให้กลายเป็นการท่องเที่ยวต่างถิ่น น่ารื่นรมย์ได้

คนที่รุดตามมาหลังจากซุ้อี่ส่วยยังมีอวีถึง เกาซาง ไปไปซาน และ ซิวสี่เอ้อร์

เมื่อมีคนมากย่อมต้องใช้เรือใหญ่ อวีถึงเช่าเรือลำใหญ่พิเศษที่ทำเรือ ไม่เพียงบรรทุกข้าวสาร แป้ง และธัญพืช ยังบรรทุกต้นส้มกระถางไปด้วย เพียงหมั้นรดน้ำทุกวัน ทุกสามถึงห้าวันยังมีผลส้มให้เก็บกินได้

โจวเพยฮวาไม่ได้ตามไปด้วย เนื่องจากต้องคอยดูแลชาวบ้านที่ถูกทำให้ กลายเป็นปีศาจ คนที่อยู่ช่วยนางคืออวีเงินและเซียนเฉ่าสุรา

เกาซางกับซิวสี่เอ้อร์ออกทะเลเป็นครั้งแรก ต่างตื่นเต้นและตั้งตารอ

ทรานหฺร่านเห็นจำนวนคนที่เพิ่มขึ้นมา ก็อดเป็นกังวลแทนพวกเขา ไม่ได้ จึงได้แต่เอ่ยเตือนอย่างซิงซัง “ศิษย์พี่ทั้งหลาย เรากำลังจะเดินทางไปเกาะมังกรซึ่งเป็นดินแดนต้องห้าม ที่นั่นอันตรายยิ่งกว่าเขาเทียนมายและ เขาซือเยียน พวกท่านแน่ใจแล้วหรือว่าจะไปด้วย”

บัดนี้เหล่าศิษย์ไม่เอาไหนของสำนักซีซานนับว่าผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่ๆ กันมาแล้ว แม้แต่ชีวี่เอ๋อร์ก็ไม่ใช่มือใหม่ที่ได้อัดบาศพระยามจวนตัว² ร้องให้เสียงดังที่ริมแม่น้ำวังเซียงอีกต่อไป

ไต้ยินศิษย์น้องหญิง ไม่สิ...อดีตปฐมาจารย์เตือนด้วยความห่วงใย ชิวี่เอ๋อร์ตอบอย่างจริงจัง “วางใจเถอะ ถึงเวลานั้นเราจะไม่ขึ้นไปบนเกาะ มังกร แต่เฝ้าอยู่บนเรือรอผู้เฒ่าอย่างพวกท่านกลับมา”

ทรานทรานยิ้มพลางกระตุกผมเปียของชีวี่เอ๋อร์ “เห็นอยู่ว่าข้าเด็กกว่า ยังเรียกข้าว่าผู้เฒ่าอย่างนั้นหรือ!”

ชีวี่เอ๋อร์พูดอย่างตื่นเต้น “ข้าก็ว่าอยู่แล้วเชียว ว่าเหตุใดศิษย์น้องหญิงเล็กถึงได้โดดเด่นกว่าพวกเรามาก ที่แท้เจ้าคือปฐมาจารย์กลับชาติมาเกิด! คราวนี้เราเรียกความมั่นใจกลับคืนมาได้แล้ว!”

พวกเขาเข้าสำนักซีซานและฝึกบำเพ็ญพร้อมกัน แต่ทรานทรานกลับโดดเด่นนำหน้าทุกคน ทั้งห่างจากพวกเขาทั้งสาม แม้ศิษย์น้องหญิงเล็กจะน่ารักจริงใจ แต่บางครั้งพวกเขาก็อดรู้สึกท้อแท้ไม่ได้

ท่าตอนนั้นต่างออกไป ทรานทรานเป็นถึงปฐมาจารย์ของพวกเขา ฝีมือล้ำเลิศเช่นนี้ก็เป็นเรื่องสมควรอยู่แล้วมิใช่หรือ ต่อให้พูดออกไป พวกเขา ก็มีหน้ามีตา แม้แต่ป้ายหน้าประตูเขาของสำนักซีซานที่ไม่เคยเปลี่ยนยั้ง ล่องประกายสะดุดตาขึ้นมาทันที

อีกทั้งการเดินทางครั้งนี้ อาจารย์มิได้ให้พวกศิษย์น้องที่เพิ่งเข้าสำนักติดตามมาด้วย แต่พามาเฉพาะพวกเขา เห็นได้ชัดว่าแม้อาจารย์จะสูญเสียความทรงจำ แต่ก็ค่อยๆ ตระหนักถึงความสามารถของพวกเขาแล้ว

ดังนั้นต่อให้ต้องนั่งเรือใหญ่ เอาตัวเองไปป้อนเข้าปากมังกร ก็ยังทำให้เกิดความรู้สึกเหนือกว่าเล็กน้อย

เรือลำใหญ่นี้เมื่อออกสู่ทะเล ไม่ต้องอาศัยใบเรือ แต่อาศัยปราณวิญญาณของซุ้อู่ส่วยในการขับเคลื่อน จึงเดินทางเร็วกว่าเรือทั่วไปมาก

ดังเช่นที่ทรานทรานพูด ล่องไปตามคลื่นลม ตกปลาที่ท้ายเรือ ร่ายล้อมด้วยเกาะกลางทะเล บรรยากาศรื่นรมย์ผ่อนคลายยิ่งนัก

² หมายถึง ไม่เตรียมตัวให้พร้อม เมื่อเรื่องมาถึงตัวแล้วเพิ่งจะมาคิดหาหนทางแก้ไข

เมื่อถึงเกาะกลางทะเลที่พวกเขาที่พักอยู่ครั้งก่อน หวานหวานยังชี้ให้ ซุอิสุ่ยดู หวังจะกระตุ้นความทรงจำที่หลงเหลืออยู่ของเขาขึ้นมา

น่าเสียดาย แม้สองคนจะแหวะไปที่เกาะ ซุอิสุ่ยเห็นเศษซี่เก๋้าในถ้ำแล้ว ก็ยังคงจำอะไรไม่ได้เช่นเดิม

ไม่นานเรือก็ล่องมาถึงบริเวณที่เป็นเขตอาคมของเกาะมังกร

ก่อนหน้าอากาศยังปลอดโปร่งไร้เมฆ พอถึงเขตอาคมกลับมีคลื่นลม รุนแรง ฝนเม็ดใหญ่ปะทะใบหน้า

เมื่อเพ่งจิตทะลวงเข้าไปในเมฆดำหนาทึบ ก็สัมผัสได้ว่าในชั้นเมฆมีสัตว์ ขนาดมหึมา น่าสะพรึงกลัว เร้นกายอยู่ กำลังจับจ้องอาคันตุกะเต็มลำเรือ

ในตำนานเรื่องเล่าต่างๆ ของโลกบำเพ็ญเพียร ดูเหมือนจะยังไม่เคย มีเรื่องของมนุษย์ที่บุกเข้าไปในเกาะมังกรแล้วรอดชีวิตกลับออกมาได้

ดังนั้นแม้จะค้นตำราโบราณทั้งหมด ก็ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับเกาะมังกร ให้อ้างอิง

ซุอิสุ่ยสั่งให้อู๋ฉิงหยิบหอสัมภาระมา ข้างในมีชุดกระชักรูปร่างที่ดูเหมือน ชุดห้องราตรีสองชุด

เมื่อดูดี ๆ ก็พบว่าบนชุดทั้งสองปกคลุมด้วยเกล็ดเล็ก ๆ สีดำนวลเยียด ถี่ยิบ

“ห้องของเจียวหลงดำที่เข้าไปมาได้ตอนบุกขึ้นเขาเทียนมายครั้งนั้น มีคุณสมบัติกันน้ำ เมื่อลงไปใต้น้ำแล้วจะสามารถแหวกน้ำได้เอง ต่อให้เป็น คนที่ว่ายน้ำไม่เป็นก็สามารถเคลื่อนไหวใต้น้ำได้อย่างอิสระ ข้านำหนังสือนี้ มาทำเป็นเสื้อผ้าสองชุด เมื่อสวมลงน้ำก็จะไม่ต้องเปลืองปราณวิญญาน ในการแหวกว่าย ทั้งอาวุธยังพันแทงไม่เข้า สามารถป้องกันตัวได้”

หวานหวานฟังแล้วจึงสวมอย่างว่องไว ทว่าหลังจากนางเปลี่ยนชุดเสร็จ กลับเห็นซุอิสุ่ยเอาแต่จ้องนางเหม็ง ไม่เอ่ยอะไร

หวานหวานก้มมองตัวเอง...อืม ออกจะรัดรูปอยู่สักหน่อย ตอนนี้นางเป็นสาวแล้ว แต่งกายเช่นนี้ส่วนหัวส่วนโค้งเผยออกมาทั้งหมด เอวบาง ถูกขับเน้นจนเด่นชัด เหมือนกำรอบได้ด้วยมือเดียว

ขณะที่คิดว่าจะเปลี่ยนกลับไปสวมชุดเดิมดีหรือไม่นั้น ซุอิสุ่ยกลับคว้า

เลื้อยคลมกันลมมาคลุมตัวนาง “ข้างนอกยังมีพวกผู้ชายคนอื่น ๆ อยู่ เจ้า
สวมเสื้อคลุมไว้ก่อน รอให้ขึ้นไปบนเกาะแล้วค่อยถอดออก...”

เอ...หรรณหรรณอดปรายตามองเขามิได้ แล้วบนเกาะมังกรจะมีบรูษะ
หรือ หรือเขาจะไม่ไปกับข้าด้วย?

แม้จะมีอันตรายรออยู่ข้างหน้า แต่อู๋ถึงก็ตัดสินใจติดตามนายท่านและ
หรรณหรรณไปด้วย ดังนั้นนางจึงเปลี่ยนมาสวมชุดดำน้ำนานแล้ว เตรียมตัว
เดินทางไปด้วยกัน

สามคนเตรียมตัวผ่านเข้าเขตอาคมของเกาะมังกร แรกเริ่มยังนับว่า
ราบรื่น แต่ไม่นานอู๋ถึงก็ถูกเขตอาคมดีดออกไป ร่วงตกลงไปในทะเลเหมือน
ลูกหนัง

ส่วนซุ้อี่สู้อยู่กับหรรณหรรณแม่สัมผัสถึงแรงต้านเล็กน้อย แต่กลับ
สามารถผ่านเข้าไปได้โดยไร้อุปสรรค

ดังนั้นพวกเขาจึงให้อู๋ถึงว่ายน้ำกลับไปรอบบนเรือ จากนั้นดำดิ่งลงไป
ในทะเลลึก เพื่อหลบพายุฝนบ้าคลั่งบนผิวน้ำ

เมื่อพวกเขาโผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำอีกครั้งก็ข้ามเขตอาคมของเกาะมังกร
มาแล้ว ดูเหมือนคลื่นลมจะสงบลง

ตำนานเล่าว่า ในสมัยบรรพกาลมังกรเป็นสัตว์ชั่วร้าย ดังนั้นมหาเทพ
บรรพกาลจึงผนึกเผ่าพันธุ์มังกรไว้บนเกาะมังกรแห่งนี้

แม้บางครั้งจะมีลูกมังกรที่พลังยังไม่สมบูรณ์ฉวยโอกาสช่วงลอคกราบ
ที่พลังเทพอ่อนลงหนีออกไปข้างนอก แต่เมื่อมังกรโตเต็มวัย พลังเทพ
แข็งแกร่งขึ้น การหนีออกจากเกาะก็แทบเป็นไปไม่ได้เลย

ส่วนคนภายนอกก็ไม่สามารถเข้ามาขโมยไข่มังกรได้เช่นกัน เพราะ
ไม่อาจฝ่าเขตอาคมเข้าไปได้ อย่างไรก็ตามเสียเกาะมังกรแห่งนี้ก็สร้างขึ้นเพื่อปกป้อง
ผู้คนในโลกมนุษย์ แล้วจะปล่อยให้มนุษย์เข้ามาได้อย่างไร

ดังนั้นการที่ซุ้อี่สู้อยู่กับหรรณหรรณสามารถผ่านเข้ามาได้อย่างง่ายดาย
เช่นนี้ จึงเป็นเรื่องที่น่าประหลาดทีเดียว

ทว่าเมื่อพวกเขามาถึงชายทะเลและเห็นโครงกระดูกของเจียว ซุ้อี่สู้อยู่
ก็เดาได้ว่าเหตุใดพวกเขาสองคนจึงเข้ามาในเกาะมังกรได้

เขตอาคมของเกาะมังกรเพียงแค่นี้ก็ไม่ได้ให้มนุษย์เข้ามา และกันไม่ให้

มังกรออกไป แต่มิได้ขัดขวางไม่ให้อาหารของมังกรเข้ามาในเกาะ

มองดูโครงกระดูกสีขาวของเจิวตัวนี้ ดูเหมือนกระดูกสันหลังจะถูกปากขนาดยักษ์กัดจนแหลกละเอียด ชูอี้สู่ยมนึกอ่อย “เจ้าบอกว่า ตอนอยู่บนเขาเทียนมาย้าเคยสังหารเจิวหลงดำ เช่นนั้นข้าจะต้องเคยกินหัวใจเจิวหลงเพิ่มพูนพลังวิชาเป็นแน่ ส่วนเจ้าก็เคยต้อน้ำจากคราบเจิวหลงกลืนอายุบร่ำวัยอมเปลี่ยนไปแน่นอน”

ทรานหฺร่านเข้าใจทันที

สำหรับมังกรแล้ว เจิวก็เหมือนปลาหนีชีวิต อาหารเรียกน้ำย่อยของพวกมัน กอปรกับทั้งสองยังสวมชุดที่ทำจากหนังท้องของเจิว ดังนั้นเขตาอคมจึงคิดว่าพวกเขาเป็นของกินเล่นของมังกร จึงปล่อยให้เข้ามาได้

เมื่อตระหนักถึงข้อนี้ สถานการณ์ก็ซึกไม่ค่อยดีเสียแล้ว ทรานหฺร่านพลันนึกถึงมังกรน้อยที่นางเคยช่วยไว้ในอดีต มันมักจะโผล่ลู่ตาข้างหนึ่งขึ้นมาเหนือผิวน้ำ จ้องนางอย่างไม่ประสงศ์ดี

ตอนนั้นนางยังคิดว่าเป็นเพราะมันเคยกินคนมาก่อน จึงยากที่จะเปลี่ยนนิสัยเดิม ยามนี้ย้อนคิดดู ต้องเป็นเพราะกลิ่นอายของคราบเจิวบนตัวนางที่เย้ายวนมันมากเกินไป ทำให้มังกรน้อยน้ำลายสอ

ตอนนี้ไม่เห็นมังกรบนเกาะ แต่เสียงมังกรคำรามนำพรึ่นพริงที่ดังมาครั้งแล้วครั้งเล่าก็ย้ำเตือนทั้งสองว่า บนเกาะแห่งนี้ไม่ได้มีมังกรเพียงตัวเดียว

ทรานหฺร่านคิดเล็กน้อย จากนั้นถามว่า “เราถอยออกไปก่อนดีหรือไม่หาวิธีจัดการกลิ่นเจิวบนร่างออกไปก่อนค่อยว่ากัน”

ตอนนั้นแค่ลู่มังกรตัวเดียวในวังยังทำให้โกลาหลวุ่นวายไปหมด บัดนี้มาเยือนถึงถิ่นมังกร ทั้งบนตัวยังมีกลิ่นหอมเย้ายวน ช่างเป็นการรณหาที่ตายจริง ๆ

ชูอี้สู่ยฟังแล้วรีบถอดชุดเจิวดำที่สวมอยู่ออก เผยให้เห็นร่างกายกำยำท่อนบน จากนั้นอ่อยกับทรานหฺร่าน “เจ้าเองก็ถอดชุดเจิวดำออกเถอะ...”

อะไรนะ? เนื่องจากชุดนี้เป็นชุดตรีตรูป ลำดับการสวมใส่ของทรานหฺร่านจึงไม่ต่างจากชูอี้สู่ยนัก หากถอดชุดนี้ออก ศิษย์อาจารย์สองคนย่อมต้องเผชิญหน้ากันอย่างเปลือยเปล่า จากนั้นฝั่งร่างในท้องมังกรในสภาพเปิดเปลือย... แเค่ไหนถึงภาพนั้นก็ระคายตาแล้ว!

ตั้งนั้นนางจึงสายหน้าปฏีเสธอย่างหนักแน่น

ซุ้อี่สู่ยไม่ตึงตันให้นางถอดอีก เพียงเอ่ยสั้น ๆ ว่า “ไม่ทันแล้ว...”

ขณะที่ทั้งสองคุยกัน พื้นดินบนเกาะพลันสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น สัตว์
ขนาดมหึมาพุ่งเข้ามาจู่โจมพวกเขา

สองคนกระโดดขึ้นพร้อมกัน หลบปากมังกรที่พุ่งทะลุพื้นดินได้อย่าง
หวุดหวิด

เห็นชัดว่าพวกเขาเจอมังกรดินที่อยากเขมือบ “ปลาหนีชีวิต” สด ๆ สองตัว
นี้ลงท้องใจแทบขาด

ทรานหฺร่าณพยายามนึกถึงลักษณะของมังกรประเภทต่าง ๆ ที่ตน
ค้นคว้ามามากตำราโบราณเกี่ยวกับสัตว์วิเศษพิสดาร ธิบร็องเต็ณซุ้อี่สู่ย
“มังกรดินตาบอด อาศัยเสียงและกลิ่นในการแยกแยะเป็นหลัก ยากที่เรา
จะสลัดหลุดจากมันได้”

ซุ้อี่สู่ยได้ยีนก็ตัวตกระบี่ทันใด จู่โจมไปยังจุมูกของมังกรดิน ในเมื่อ
มันตาบอด เช่นนั้นก็เหมือนหูกับจุมูกของมันทั้งด้วยเลยแล้วกัน

ขอเพียงมันไม่ได้กลิ่นและไม่ได้ยินเสียง ย่อมสามารถสลัดมันได้อย่าง
ง่ายดาย

กระบี่ของเขาฉับไวยิ่งนัก เพียงพริบตาก็เหมือนจุมูกมังกรออกมาครึ่งหนึ่ง
คราวนี้เห็นว่าแหยรังมังกรดินแล้วจริง ๆ

ขณะที่มันแผดเสียงร้องโหยหวนดังสนั่น บนพื้นดินก็มีหัวมังกรผุดขึ้น
มาอย่างต่อเนื่อง เหมือนจะมีมังกรดินนับไม่ถ้วนรุดมาช่วยเหลือ

ทรานหฺร่าณกวาดตามองอย่างรวดเร็ว รู้สึกสิ้นหวังเมื่อพบว่าอุตสาห์
ล้อมังกรออกมาตั้งมากมายเช่นนี้ กลับไม่มีสักตัวที่เป็นมังกรเขียว

ไม่รู้ว่่าเลือดของมังกรดินเหล่านี้จะใช้ได้หรือไม่ ทว่าหากเป็นเช่นนี้ต่อไป
นางกับซุ้อี่สู่ยจะต้องจบชีวิตอยู่บนเกาะมังกรนี้แน่

ตอนนี้สถานการณ์คับขัน นางไม่มีเวลาคิดมาก ได้แต่ร่วมต่อสู้เคียงข้าง
ซุ้อี่สู่ย รับมือกับมังกรดินที่โผล่ขึ้นมาไม่หยุด

ระหว่างต่อสู้พัวพัน จู่ ๆ ข้อเท้าของทรานหฺร่าณก็ถูกหางมังกรดินตัวหนึ่ง
รัดและฉุดดึงลงไป ซุ้อี่สู่ยตัวตกระบี่พื้นฉับทันที

ทว่าแม้จุมูกของมังกรดินจะนิ่ม แต่ร่างกายกลับแข็งแกร่งไม่ธรรมดา

โดยเฉพาะส่วนทางซึ่งเป็นอาวุธแหลมคมที่ใช้ขุดดิน ฟันอย่างไรก็ฟันไม่ขาด เห็นทรานหฺร่านกำลังจะถูกมังกรดินลากเข้าไปในโพรงใต้ดิน ซู้อีส้อยก็ทำท่าจะกระโดดตามลงไปด้วย

เมื่อลงไปในดิน ย่อมกลายเป็นถิ่นของมังกรดินเหล่านี้ ถึงเวลานั้น โอกาสรอดยิ่งแทบไม่มี

เวลานี้เอง จู่ๆ ก็มีเสียงมังกรคำรามดังมา มังกรที่ลำตัวเปล่งประกายสีทองอ่อนตัวหนึ่งพุ่งขึ้นมาจากท้องทะเล

ตอนที่มังกรตัวนั้นแผดเสียงคำรามยาวนาน่าเกรงขาม หางมังกรดินที่รัดข้อเท้าทรานหฺร่านพลันคลายออก มังกรดินทั้งหมดเหมือนถูกกดข่มด้วยสายโลหิต หมอบลงกับพื้นอย่างเชื่อฟัง บางตัวถึงขั้นนมุดเข้าไปในโพรงดินอย่างซลาดกั่ว เผยให้เห็นหัวมังกรเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น

ซู้อีส้อยรับร่างของทรานหฺร่านไว้อย่างมั่นคงทันเวลา สองคนร่อนตัวลงบนโขดหินใหญ่บนเกาะ แหงหน้ามองมังกรทองที่เหาะเหินกลางอากาศ

ระหว่างที่มังกรทองเหาะอยู่กลางอากาศ ทั้งเกาะมังกรเจียบสัจจนน่ากลัว ดูเหมือนแผ่นพินธุ์มังกรทั้งหมดจะเจียบกริบไม่ส่งเสียง

ทรานหฺร่านถามเสียงกระซิบ “มันคือ...ราชามังกรหรือ”

ซู้อีส้อยแหงนมองมังกรตัวนั้น “ไม่รู้สิ แต่น่าจะเป็นแม่มังกรกระมัง ที่ทางยังมีลูกมังกรเกาะอยู่ด้วย...”

ทรานหฺร่านเพ่งมองดู จริ่งด้วย ที่ทางของมังกรทองตัวนั้นมีมังกรอีกตัวที่ขนาดเล็กกว่ามันมากขดพันอยู่

แต่มังกรน้อยตัวนั้น...เหตุใดจึงดูคั่นตานักนะ

ขณะที่ทรานหฺร่านหรือตาเพ่งมอง มังกรน้อยก็เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของมังกรยักษ์ก็โผล่ตัวลงมา ส่งเสียงแหลมเล็กเหมือนกำลังออดอ้อน จากนั้นพุ่งเข้ามาหาทรานหฺร่านจนหวดปลิวสะบัด

ในที่สุดทรานหฺร่านก็จำมังกรน้อยตัวนี้ได้ มันคือลูกมังกรที่นางกับซู้อีส้อยช่วยออกมาจากวังหลวงนั่นเอง

เทียบกับตอนนั้น เห็นได้ชัดว่ามังกรน้อยเติบโตขึ้นมาก แต่เมื่ออยู่กับมังกรยักษ์สีทองก็ทำให้ดูตัวเล็กลง

เพียงแต่ดวงตาเป็นประกายที่พุ่งมาจากนางนั้น ส่อเจตนาค่อนข้าง

คลุมเครือ หรานหฺร่านไม่แน่ใจว่ามันจะเข้ามารำลึกความหลัง หรือมาล่าเหยื่อ
กันแน่

เห็นได้ชัดว่ามังกรน้อยมองเห็นความระแวงระวังของทั้งสอง จึงชะงัก
อย่างทันท่วงที ใช้กรงเล็บมังกรเหยียบหัวมังกรดินที่หมอบอยู่กับพื้น จากนั้น
สะบัดหาง กระโดดลงไปทะเลอีกครั้ง เหวี่ยงปลาตัวอ้วนใหญ่หลายตัว
ขึ้นมาตรงหน้าหรานหฺร่าน

แม้มังกรจะเป็นสัตว์ดุร้าย แต่ก็มีได้รู้จักการเสแสร้งใช้อุบายเหมือน
เช่นมนุษย์ การที่มันหยิบยื่นไมตรีด้วยการมอบปลาให้นาง จึงเป็นการแสดง
ความเป็นมิตร

หรานหฺร่านถอนหายใจด้วยความโล่งอก ได้เจอมังกรที่คุ้นเคยบนเกาะ
มังกรแห่งนี้ ช่างเป็นความรู้สึกที่ดีจริงๆ!

ทดลองอ่าน